

Sygn. akt **III K 220/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Wiesław Rodziewicz

Protokolant: Klaudia Hańczyk

Prokurator: Katarzyna Zagwojska

po rozpoznaniu w dniach 20.IX, 30.X, 23.XI.2018 roku, 3.I, 28.I, 15.II, 5.III, 3.IV, 17.IV, 9.V, 28.V, 9.VII, 13.VIII, 20.IX, 1.X, 16.X, 8.XI, 26.XI, 3.XII, 17.XII.2019 roku, 17.I, 7.II, 18.II, 23.VI.2020 roku sprawy:

1. **R. P. (1)**

syna J. i S.

urodz. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 25.04.2013r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. J. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. C. w kwocie nie mniejszej niż 190 000 zł w ten sposób, że w opisanym dniu nakłonił go do zawarcia aktu notarialnego o nr A nr (...) przed notariuszem W. T. z Kancelarii notarialnej we W. na mocy którego pokrzywdzony przeniósł własność należącego do niego lokalu mieszkalnego mieszczącego się przy ul. (...) we W. w zamian za zaniżoną kwotę 100 000 zł na rzecz A. J. (1) J., wiedząc iż ani cena wartości lokalu w kwocie 100 000 zł ani wartość rynkowa lokalu w kwocie nie mniejszej niż 190 000 zł nie zostanie przekazana na rzecz pokrzywdzonego przez nabywcę lokalu, czym działał na szkodę M. C. powodując szkodę w jego mieniu w wysokości nie mniejszej niż 190 000 zł, **to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.**

II. w dniu 05.07.2012r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. J. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. L., S. L. oraz D. P. (1) w kwocie nie mniejszej niż 250 000 zł w ten sposób, że w opisanym dniu nakłonił D. P. działającą z upoważnienia A. i S. L. do zawarcia aktu notarialnego o nr A nr (...) przed notariuszem B. N. z Kancelarii notarialnej we W. na mocy którego pokrzywdzeni przenieśli własność należącego do A. i S. L. lokalu mieszkalnego mieszczącego się przy ul. (...) we W. w zamian za zaniżoną kwotę 120 000 zł na rzecz A. J. (2), wiedząc iż ani cena wartości lokalu w kwocie 120 000 zł ani wartość rynkowa lokalu ustalona przez urząd skarbowy w kwocie nie mniejszej niż 250 000 zł nie zostanie przekazana na rzecz pokrzywdzonych przez nabywcę lokalu, czym działał na szkodę A. L., S. L. oraz D. P. (1) powodując

szkodę w ich mieniu w wysokości nie mniejszej niż 250 000 zł co stanowi mienie znacznej wartości, **to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.**

III. w dniu 17.02.2009r. we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem G. L. w ten sposób pożyczył od niego pieniądze w kwocie 120 000 zł wprowadzając go w błąd co do zamiaru oraz możliwości wywiązania się z zawartej umowy pożyczki, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

IV. w okresie od 09.05.2016 do grudnia 2016r. jako wiceprezes zarządu Fundacji (...), w (...), ul. (...) oraz jako osoba faktycznie zajmująca się jej sprawami, doprowadził do prowadzenia ksiąg rachunkowych fundacji wbrew przepisom ustawy co spowodowało podanie w nich nierzetelnych danych, **to jest o czyn z art. 77 ustawy o rachunkowości**

V. w dniu 14.12.2016r. we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. B. (1) oraz I. B. usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. N. wykorzystując niezdolność pokrzywdzonej do należytego pojmowania przedsiębranego działania w ten sposób, że przywieźli ją do P. (...) S. przy ul. (...) we W. gdzie usiłował nakłonić pokrzywdzoną do umocowania jednej z osób do rachunku lub wypłaty pieniędzy w kwocie 140 000 zł na poczet rzekomych zaległości w opłacie za pobyt w Ośrodku (...) prowadzonym przez Fundację (...) z siedzibą w S., pomimo iż pobyt pokrzywdzonej w domu opieki był opłacony za kilka przyszłych miesięcy z góry, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pracowników banku, **to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.**

VI. w dniu 21.12.2016r. w S. oraz w S. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. N. (1) w ten sposób że wykorzystując niezdolność pokrzywdzonej do należytego pojmowania przedsiębranego działania uzyskał od niej, poświadczone następnie przez notariusza, upoważnienie do działania w jej imieniu między innymi przed bankami oraz instytucjami (...) oraz do dostępu zgromadzonych na nich środków pieniężnych, a następnie wprowadził w błąd pracownika placówki (...) co do okoliczności iż jest prawidłowo umocowany przez A. N. (1) do wypłat należących do niej pieniędzy, po czym posługując się tym wadliwym upoważnieniem przed placówką (...) z siedzibą w S. wypłacił pieniądze w kwocie 5 000 zł oraz zlecił przelew w wysokości 133 097,78 zł na rachunek bankowy A. B. (1) pod tytułem rzekomego pokrycia zaległego zobowiązania z tytułu pobytu A. N. (1) w Ośrodku (...) prowadzonym przez Fundację (...) z siedzibą w S., działając na szkodę A. N. (1) w łącznej kwocie 138.097,78 zł, **to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.**

VII. w okresie od marca do czerwca 2015r. we W. działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R. J. (1) w ten sposób, że wykorzystując związaną z wiekiem nieporadność, nadmierną łatwościerność pokrzywdzonej i skłonność ulegania wpływom osób obiecujących pomoc, pod pozorem udzielenia jej pomocy faktycznej i rzeczowej

- nakłonił R. J. (1) do wypłacenia z jej rachunku bankowego mieszczącego się w A. Banku we W. o numerze (...)

w dniu 10.03.2015 pieniędzy w kwocie 13.845,65 zł oraz następnie w dniu 08.06.2015r. pieniędzy w kwocie 5.800 zł i przekazania mu tych pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 19.645,65 zł które sobie przywłaszczył wbrew woli pokrzywdzonej doprowadzając ją do sytuacji braku środków na bieżące utrzymanie, nie dokonując żadnego świadczenia wzajemnego wobec pokrzywdzonej oraz

-nakłonił R. J. (1) do umocowania go w dniu 14.04.2015r. jako pełnomocnika do jej rachunku bankowego mieszczącego się w (...) SA o numerze (...) skąd następnie w dniu 25.05.2015r. wypłacił pieniądze w kwocie 1210 zł które sobie przywłaszczył wbrew woli pokrzywdzonej doprowadzając ją do sytuacji braku środków na bieżące utrzymanie, nie dokonując żadnego świadczenia wzajemnego wobec pokrzywdzonej

czym działał na szkodę pokrzywdzonej w łącznej kwocie 20855,65 zł, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. A. J. (2)

syna A. i K. z domu W.

urodz. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

VIII. w dniu 25.04.2013r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. C. w kwocie nie mniejszej niż 190 000 zł w ten sposób, że w opisanym dniu zawarł akt notarialny o nr A nr (...) przed notariuszem W. T. z Kancelarii notarialnej we W. na mocy którego pokrzywdzony przeniósł własność należącego do niego lokalu mieszkalnego mieszczącego się przy ul. (...) we W. w zamian za zaniżoną kwotę 100 000 zł na rzecz A. J. (2), wiedząc iż ani cena wartości lokalu w kwocie 100 000 zł ani wartość rynkowa lokalu w kwocie nie mniejszej niż 190 000 zł nie zostanie przekazana na rzecz pokrzywdzonego przez nabywcę lokalu, czym działał na szkodę M. C. powodując szkodę w jego mieniu w wysokości nie mniejszej niż 190 000 zł, **to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.**

IX. w dniu 05.07.2012r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. L., S. L. oraz D. P. (1) w kwocie nie mniejszej niż 250 000 zł w ten sposób, że w opisanym dniu zawarł z D. P. (1) działającą z upoważnienia A. i S. L. akt notarialny o nr A nr (...) przed notariuszem B. N. z Kancelarii notarialnej we W. na mocy którego pokrzywdzeni przenieśli własność należącego do A. i S. L. lokalu mieszkalnego mieszczącego się przy ul. (...) (...) we W. w zamian za zaniżoną kwotę 120 000 zł na rzecz A. J. (1) J. ,wiedząc iż ani cena wartości lokalu w kwocie 120 000 zł ani wartość rynkowa lokalu ustalona przez urząd skarbowy w kwocie nie mniejszej niż 250 000 zł nie zostanie przekazana na rzecz pokrzywdzonych przez nabywcę lokalu, czym działał na szkodę A. L., S. L. oraz D. P. (1) powodując szkodę w ich mieniu w wysokości nie mniejszej niż 250 000 zł co stanowi mienie

znaczej wartości, **to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.**

3. I. B.

córki W. i K. z domu Bulwa

urodz. (...) w K.

oskarżonej o to, że:

X. w dniu 14.12.2016r. we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1) oraz A.

B. usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A.

N. wykorzystując niezdolność pokrzywdzonej do należytego pojmowania przedsiębranego działania w ten sposób że przywieźli ją do P. (...)

przy ul. (...) we W. gdzie usiłował nakłonić pokrzywdzoną do

umocowania jednej z osób do rachunku lub wypłaty pieniędzy w kwocie 140 000 zł

na poczet rzekomych zaległości w opłacie za pobyt w Ośrodku (...) prowadzonym,

przez Fundację (...) z siedzibą w S., pomimo iż pobyt

pokrzywdzonej w domu opieki był opłacony za kilka przyszłych miesięcy z góry, lecz

zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pracowników banku, to jest o

czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.

4. A. B. (1)

syna A. i I. z domu G.

urodz. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

XI. w dniu 14.12.2016r. we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1) oraz I. B.

usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. N. (1)

wykorzystując niezdolność pokrzywdzonej do należytego pojmowania przedsiębranego działania w ten sposób że przywieźli ją do P. (...) przy ul.

P. we W. gdzie usiłował nakłonić pokrzywdzoną do umocowania

jednej z osób do rachunku lub wypłaty pieniędzy w kwocie 140 000 zł na poczet

rzekomych zaległości w opłacie za pobyt w Ośrodku (...) prowadzonym przez

Fundację (...) z siedzibą w S., pomimo iż pobyt

pokrzywdzonej w domu opieki był opłacony za kilka przyszłych miesięcy z góry, lecz

zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pracowników banku, to jest o

czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.

* * *

I. oskarżonego **R. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z **art. 286 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 286 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **R. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z **art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 294 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **R. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z **art. 286 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 286 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **R. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z **art. 77 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości** i za to na podstawie **art. 77 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości** wymierza mu karę **4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności;

V. oskarżonego **R. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z **art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego **R. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z **art. 286 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 286 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego **R. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, przy czym przyjmuje, iż rachunek bankowy o numerze (...) został utworzony w banku (...) S.A., tj. przestępstwa z **art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 286 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego **A. J. (2)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z **art. 286 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 286 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego **A. J. (2)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z **art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 294 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

X. oskarżoną **I. B.** uznaje za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, uznają że jej działanie stanowiło pomocnictwo w popełnieniu czynu zabronionego tj. przestępstwa z **art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.** wymierza jej karę **roku** pozbawienia wolności;

XI. oskarżonego **A. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku, uznają że jego działanie stanowiło pomocnictwo w popełnieniu czynu zabronionego tj. przestępstwa z **art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **R. P. (1)** w punktach I, II, III, IV, V, VI i VII części dyspozytywnej wyroku i wymierza karę łączną **4 (czterech) lat** pozbawienia wolności oraz **A. J. (2)** w punktach VIII i IX części dyspozytywnej wyroku i wymierza karę łączną **roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. P. (1)** zakaz prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na sprawowaniu opieki nad osobami starszymi na okres lat 10 za czyny opisane w punktach V i VI części dyspozytywnej wyroku;

XIV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesza **A. B. (1)** i **I. B.** wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres po 3 (trzy) lata próby oddając oskarżonych pod dozór kuratora i zobowiązując ich do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

XV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 01 lipca 2015r. przy zast. art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszona A. J. (2) wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby oddając oskarżonego pod dozór kuratora i zobowiązując go do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

XVI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem:

- R. P. (1) i A. J. (2) solidarnie do zapłaty na rzecz M. C. kwoty 190.000,00 zł w związku z czynami opisanymi w punktach I i VIII;
 - R. P. (1) i A. J. (2) solidarnie do zapłaty na rzecz D. P. (1) kwoty 350.000,00 zł w związku z czynami opisanymi w punktach II i IX;
- R. P. (1) do zapłaty na rzecz G. L. kwoty 120.000,00 zł w związku z czynem opisanym w punkcie III;
- R. P. (1) do zapłaty na rzecz B. S. kwoty 138.097,78 zł w związku z czynem opisanym w punkcie VI;
- R. P. (1) do zapłaty na rzecz R. J. (1) kwoty 20.855,65 zł w związku z czynem opisanym w punkcie VII;

XVII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie DRZ (...) k. 1983 pod poz. 1-26;

XVIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. I. K. 3.000,00 zł wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu U. K. z urzędu;

XIX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii (...) r. pr. K. K. (2) 3.000,00 zł wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu D. P. (1) z urzędu;

XX. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania, w tym odstępuje od wymierzenia im opłaty.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	IIIK220/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i			

o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	R. P. (1), A. J. (2)	punkt I i VIII części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>M. C. był właścicielem mieszkania przy ul. (...) we W.. W mieszkaniu tym mieszkał z żoną E. C. (1). Mieszkanie było zadłużone w spółdzielni mieszkaniowej na kwotę około 25 000 zł. Rodzina M. C. nie była mu w stanie pomóc. M. C. chciał pożyczyć pieniądze na spłatę zadłużenia i w tym celu rozpytywał swych znajomych. Zwrócił się m.in. do S. S. (1) przedstawiając jej swoją sytuację.</p> <p>S. S. (1) powiedziała, że jej znajomy R. P. (1) pomaga takim ludziom jak M. C. i porozmawia</p>	zeznania M. C.	k. 484-488, 940-941	

<p>z nim o jego sytuacji. Następnie skontaktowała się z M. C. mówiąc, że R. P. (1) mu pomoże. W niedługim czasie R. P. (1) wraz z S. S. (1) przyjechali do mieszkania przy ul. (...). R. P. (1) przedstawił się jako lekarz chirurg. Początkowo M. C. chciał pożyczyć 5000 zł by rozpocząć spłatę zadłużenia. R. P. (1) poinformował go, że aby wyjść z zadłużenia potrzebna jest kwota 100 000 zł z uwagi na to, że w sprawie działa już komornik.</p>			
<p>zeznania E. C. (1)</p>	<p>k. 499-500</p>		
<p>zeznania D. C.</p>	<p>k. 480</p>		
<p>wezwanie przedsądowe</p>	<p>k. 1963</p>		
<p>postanowienie komornika z dnia 27.03.2013</p>	<p>k. 1964</p>		
<p>Z uwagi na oferowaną pomoc M. C. udzielił w dniu 17 kwietnia 2013r. notarialnego pełnomocnictwa R. P. (1) do czynności zwykłego zarządu spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu nr (...) przy ul. (...) we W., reprezentowania we wszystkich sprawach i postępowaniach przez spółdzielnią, komornikami i osobami fizycznymi i prawnymi.</p>	<p>zeznania M. C.</p>	<p>k. 484-488, 940-941</p>	

R. P. (1) spłacił zadłużenie w spółdzielni. Wówczas M. C. postanowił sprzedać mieszkanie by wyjść z długów zwracając pieniądze R. P. (1). O swoim zamiarze poinformował R. P. (1), który oświadczył, że poszuka kupca na mieszkanie.			
zeznania E. C. (1)	k. 499-500		
zeznania D. C.	k. 480		
pełnomocnictwo Rep A (...)	k. 1952		
kartoteka finansowa	k. 483, 1959		
zaświadczenie	k. 1953, 1955		
rozliczenie	k. 1956		
dowód wpłaty	k. 1966		
R. P. (1) po kilku dniach poinformował M. C., że zakupem mieszkania zainteresowany jest A. J. (2), który przyjedzie wraz z żoną obejrzeć mieszkanie. A. J. (2) po obejrzeniu nieruchomości zdecydował się na kupno mieszkania. Cena nie została uzgodniona z M. C..	zeznania M. C.	k. 484-488, 940-941	
zeznania E. C. (1)	k. 499-500		

częściowo wyjaśnienia A. J. (2)	2389v-2392v		
R. P. (1) zawiózł w dniu 18 kwietnia 2013r. M. C. do Urzędu Miasta i polecił wymeldować rodzinę z mieszkania przy ul. (...) by możliwa była jego sprzedaż.	zeznania M. C.	k. 484-488, 940-941	
potwierdzenie wymeldowania	k. 1965		
Po kilku dniach do M. C. zadzwonił R. P. (1) informując go, że jadą do notariusza. Tam w dniu 25 kwietnia 2013r. doszło do zawarcia między M. C. i A. J. (2) umowy sprzedaży spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu nr (...) stanowiącego lokal mieszkalny przy ul. (...). Zgodnie z § 4 umowy cena mieszkania ustalona została na kwotę 100 000 zł, która została zapłacona. W rzeczywistości M. C. ani przed zawarciem umowy, ani po tym nie otrzymał ceny sprzedaży.	zeznania M. C.	k. 484-488, 940-941	
kopia aktu notarialnego Rep. A nr (...)	k. 491-494		
zeznania E. C. (1)	k. 499-500		
protokół oględzin odsłuchu nagrania	k. 742-743		

<p>częściowo wyjaśnienia A. J. (2)</p>	<p>2389v-2392v</p>		
<p>W dniu 30 kwietnia 2013r. aktem notarialnym Rep. A nr (...) A. J. (2) darował K. J. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) stanowiącego lokal mieszkalny przy ul. (...).</p>	<p>kopia aktu notarialnego Rep. A nr (...)</p>	<p>k. 468-469</p>	
<p>Po sprzedaży mieszkania M. C. wyprowadził się z rodziną z mieszkania przy ul. (...) i zamieszkał przy ul. (...) w mieszkaniu wskazanym przez R. P. (1). R. P. (1) powiedział, że w mieszkaniu tym M. C. z rodziną będą mogli mieszkać do czasu rozliczenia się ze sprzedaży mieszkania. Pomógł on również rodzinie C. w przeprowadzce załatwiając transport busem. Mieszkanie przy ul. (...) zostało wynajęte przez R. P. (1) od A. Ś. za pośrednictwem agencji nieruchomości. R. P. (1) zajmującemu się mieszkaniem M. K. przedstawił się jako lekarz i powiedział że w mieszkaniu będzie mieszkał jego pracownik z rodziną.</p> <p>Po miesiącu do mieszkania tego przyszedł M. K.. Powiedział, że rozmawiał z R. P. (1) na temat wynajmu nieruchomości. M. C. powiedział, że za mieszkanie będzie płacił R.</p>	<p>zeznania M. C.</p>	<p>k. 484-488, 940-941</p>	

P. (1). Po jakimś czasie właściciel mieszkania zaczął dopytywać się o kontakt z R. P. (1) z uwagi na brak rozliczenia się za wynajem mieszkania. Rodzina C. postanowiła wyprowadzić się z mieszkania, a po pewnym czasie R. P. (1) zaprzestał odbierania telefonów od M. C..			
zeznania E. C. (1)	k. 499-500		
zeznania M. K.	k. 504-505		
umowa najmu lokalu	k. 1957-1958		
1.1.2.	R. P. (1), A. J. (2)	punkt II i IX części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Właścicielami mieszkania przy ul. (...) we W. byli A. L. i jego córka S. L.. W mieszkaniu tym mieszkała również córka S. D. P.. Mieszkanie to było zadłużone. D. P. (1) o problemie tym rozmawiała z K. S. (1) i R. P. (1) wskazując że chciałyby mieszkanie zamienić na mniejsze.	zeznania D. P. (1)	k. 328-329, 357, 1113-1114, 2553-2555v	
częściowo zeznania K. P.	k. 363-364, 2500-2502v		
zeznania D. B.	k. 412-413, 1384-1385, 2539-2541		

zeznania S. L.	k. 1388-1389		
R. P. (1) zaproponował pomoc. Miała nastąpić spłata zadłużenia i zamiana mieszkania na tańsze w utrzymaniu. W czerwcu 2012r. pokazał on D. P. (1) i jej rodzinie mieszkanie w okolicy ul. (...) wskazując, że to jego mieszkanie miałyby zostać własnością rodziny w zamian za sprzedaż R. P. (1) mieszkania przy ul. (...).	zeznania D. P. (1)	k. 328-329, 357, 1113-1114, 2553-2555v	
zeznania E. K.	k. 372-373, 1255-1256		
Rodzina L. udała się do notariusza M. O., gdzie A. L. i S. L. upoważnili D. P. (1) do dokonania czynności związanych ze sprzedażą nieruchomości przy ul. (...).	zeznania D. P. (1)	k. 328-329, 357, 1113-1114, 2553-2555v	
zeznania S. L.	k. 1388-1389		
R. P. (1) spłacił zadłużenie mieszkania.	zeznania D. P. (1)	k. 328-329, 357, 1113-1114, 2553-2555v	
Po jakimś czasie A. L. chciał wycofać się z zamiany mieszkań. R. P. (1) groził wówczas rodzinie L., że zostaną bez mieszkania. W tym też czasie R. P. (1) przekazywał A. L. i S. L. drobne kwoty na alkohol.	zeznania D. P. (1)	k. 328-329, 357, 1113-1114, 2553-2555v	
zeznania E. K.	k. 372-373, 1255-1256		

zeznania D. B.	k. 412-413, 1384-1385, 2539-2541		
<p>D. P. (1) w dniu 5 lipca 2012r. udała się z R. P. (1) do notariusz B. N.. Tam dowiedziała się że nabywcą mieszkania będzie A. J. (3), a nie R. P. (1). Mocą aktu notarialnego Rep. A (...) D. P. (1) działając w imieniu i na rzecz A. L. i S. L. sprzedała A. J. (2) należące do nich udziały w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego oznaczonego nr (...) przy ul. (...).</p> <p>Zgodnie z § 4 aktu notarialnego strony oświadczyły, że cena została zapłacona przez kupującego w całości przed podpisaniem aktu notarialnego i D. P. (1) w imieniu mocodawców kwituje odbiór tej kwoty.</p> <p>W rzeczywistości D. P. (1) nie otrzymała żadnych pieniędzy z tego tytułu.</p>	zeznania D. P. (1)	k. 328-329, 357, 1113-1114, 2553-2555v	
wypis aktu notarialnego Rep. A (...)	k. 365-367		
częściowo wyjaśnienia A. J. (2)	2389v-2392v		
Po trzech miesiącach od sprzedaży mieszkania na ul. (...) przyjechało kilku mężczyzn, którzy spakowali rzeczy S. L. i A. L.. D. P. (1) dowiedział się	zeznania D. P. (1)	k. 328-329, 357, 1113-1114, 2553-2555v	

<p>się o tym zadzwoniła do R. P. (1), który oświadczył, że przeprowadza jej dziadka i mamę na ul. (...). Zostali oni przewiezieni do mieszkania T. M. (1). T. M. (1) nie wiedział o tym, że w jego mieszkaniu zamieszka rodzina L.. Zostali oni do niego przywiezieni przez R. P. (1) po uprzednim spakowaniu i wywiezieniu rzeczy T. M. (1).</p> <p>Po zawarciu umowy sprzedaży rodzina L. nie dostała pieniędzy za sprzedane mieszkanie. R. P. (1) przekazywał im jedynie niewielkie kwoty na zakup alkoholu.</p>			
zeznania E. K.	k. 372-373, 1255-1256		
zeznania D. B.	k. 412-413, 1384-1385, 2539-2541		
zeznania T. M. (1)	k. 430-433, 2578-2578v		
zeznania K. M. (1)	k. 450-451, 2504-2504v		
zeznania S. L.	k. 1388-1389		
1.1.3.	R. P. (1)	punkt III części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Na przełomie stycznia i lutego 2009r. R. P. (1) zwrócił się do swego znajomego G. L. o uzyskanie pożyczki	zeznania G. L.	k. 240-244, 262-264, 300-301	

<p>na rozwój swojej firmy w wysokości 120 000 zł. Powiedział, że gdy wszystko pójdzie dobrze G. L. może jeszcze na tej pożyczce zarobić. Pieniądze miały bowiem zostać przeznaczone na rozpoczęcie interesu związanego z produkcją europalet. Z produkcji tej G. L. miał od R. P. (1) dostawać początkowo 2-3 tys. zł, a po rozkręceniu interesu większe kwoty. R. P. (1) twierdził przy tym, że sam nie może wziąć pożyczki z uwagi na swe zadłużenie.</p>			
<p>Po namyśle G. L. zgodził się pożyczyć pieniądze dla firmy (...). Rozpytał się wśród znajomych o osoby udzielające pożyczek. Po kilku dniach skontaktował się z nim W. S. informując, że pożycza pieniędzy pod zastaw mieszkania lub domu. G. L. zgodził się i mężczyźni spotkali się we W.. Na spotkaniu ustalili jakie dokumenty będą potrzebne, a następnie ustalili spotkanie w Kancelarii Notarialnej przy ul. (...) we W. celem podpisania umowy pożyczki. D. notariusza z G. L. udał się R. P. (1).</p>	<p>zeznania G. L.</p>	<p>k. 240-244, 262-264, 300-301</p>	
<p>zeznania W. S.</p>	<p>k. 304, 2552-2553</p>		
<p>Aktem notarialnym z dnia 17 lutego 2009r. zawarto umowę pożyczki. W. S.</p>	<p>zeznania G. L.</p>	<p>k. 240-244, 262-264, 300-301</p>	

przekazał G. L. kwotę pożyczki w gotówce.			
zeznania W. S.	k. 304, 2552-2553		
Po wyjściu od notariusza G. L. pieniądze przekazał R. P. (1). Mężczyźni nie spisali umowy, a R. P. (1) nie pokwitował odbioru pieniędzy. R. P. (1) obiecał, że będzie spłacał miesięczne raty pożyczki. R. P. (1) przekazał swój numer telefonu W. S. mówiąc, aby dzwonił do niego co miesiąc i on będzie płacił raty.	zeznania G. L.	k. 240-244, 262-264, 300-301	
R. P. (1) zapłacił jedną ratę. Po zawarciu umowy pożyczki przy sygnałach W. S. co do braku spłaty pożyczki, G. L. informował o tym R. P. (1), który oświadczał, że za tydzień, dwa ureguluje zaległe raty z odsetkami.	zeznania G. L.	k. 240-244, 262-264, 300-301	
Po upływie okresu na jaki zawarto umowę W. S. zażądał od G. L. spłaty całej kwoty. Ten nie miał na to środków. G. L. zwracał się do R. P. (1) z prośbą by uregulował dług, ten jednak go zbywał. W związku z tym w Kancelarii Notarialnej w dniu 19 stycznia 2010r. G. L. zawarł z W. S. umowę przeniesienia własności nieruchomości celem zwolnienia się z długu. Na jej mocy celem zwolnienia się z długu w wysokości 192 000 zł	zeznania G. L.	k. 240-244, 262-264, 300-301	

G. L. przeniósł własność nieruchomości w postaci działki o nr (...) położonej w miejscowości M., gmina Ż. R. P. (1) poinformowany o utarcie nieruchomości oświadczył G. L., że porozmawia z W. S. i wszystko wyprostuje.			
zeznania W. S.	k. 304, 2552-2553		
kopia aktu notarialnego Rep. A nr (...)	k. 265-270		
ogłędziny akt 1 Ds. 3474/14 PR S.	k. 745-766		
Nieruchomość została sprzedana. W. S. zatrzymał z kwoty sprzedaży 180 000 zł pozostała kwota została przez niego przekazana G. L..	zeznania G. L.	k. 240-244, 262-264, 300-301	
zeznania W. S.	k. 304, 2552-2553		
1.1.4.	R. P. (1)	punkt IV części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Fundacja (...) zarejestrowana została w S. przy ul. (...). Posiadała ona kilka ośrodków w których mogli znajdować się pensjonariusze fundacji: w Ż. przy ul. (...) i ul. (...) oraz w B. przy ul. (...). W ramach prowadzonej	odpis KRS	k. 37-51, 89-91, 97-98	

<p>działalności fundacja zapewniała opiekę stałą, doraźną i dzienną dla osób w podeszłym wieku. Działalność ta podjęta została bez zezwolenia wojewody.</p> <p>W zarządzie Fundacji figurowali A. B. (2) jako jej Prezes, R. P. (1) jako wiceprezes oraz I. P. i A. B. (1). Jednocześnie z A. B. (1) R. P. (1) w imieniu fundacji zawarł porozumienie o współpracy, gdzie A. B. (1) jako wolontariusz miał pomagać w codziennej opiece nad osobami korzystającymi z usług fundacji.</p>			
wydruk KRS on-line	k. 99-100		
statut fundacji	k. 79-81		
wydruki z internetu	k. 52, 55-58		
dokumentacja Urzędu Wojewódzkiego	k. 59-76, 82-88, 92-96, 1358-1373		
dokumentacja skarbowa	k. 987-1010, 1037-1064		
porozumienie o współpracy	k. 1934		
<p>Dokumentacja księgową Fundacji prowadzona była w sposób sprzeczny z ustawą o rachunkowości. Nie była ona rzetelna.</p> <p>Zgromadzone zasoby nie obejmowały przyjętych zasad rachunkowości, rzetelnie i jasno przedstawiających</p>	opinia biegłego z zakresu rachunkowości	k. 1402-1440, 2090-2178	

<p> sytuację majątkową i finansową oraz wynik finansowy (polityka rachunkowości); dowodów księgowych, prowadzonych ksiąg rachunkowych, ujmujących zapisy zdarzeń w porządku chronologicznym i systematycznym; zakładowego planu kont, ustalającego wykaz kont księgi głównej, przyjęte zasady klasyfikacji zdarzeń, zasady prowadzenia kont ksiąg pomocniczych oraz ich powiązania z kontami księgi głównej; opisu systemu przetwarzania danych. Nie stwierdzono dziennika, księgi głównej, ksiąg pomocniczych oraz zestawień obrotów i sald kont księgi głównej oraz sald kont ksiąg pomocniczych. </p> <p> Powyższa niekompletność dokumentacji, nierzetelność zapisów i określania operacji księgowych, brak ksiąg rachunkowych nie pozwala na uznanie, że księgi rachunkowe były prowadzone rzetelnie, bezbłędnie, sprawdzalnie i bieżąco. Zapisy nie odzwierciedlały stanu rzeczywistego. </p>			
1.1.5.	R. P. (1), A. B. (1), I. B.	punkt V, , X i XI części dyspozytywnej wyroku	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>A. N. (1) zamieszkiwała z synem A. N. (2). Po przebytych wypadku złamania kości udowej zaczęła ona potrzebować pomocy osób trzecich. Jej syn postanowił wówczas umieścić ją w ośrodku opiekuńczo-lecznym. Początkowo A. N. (1) umieszczona została w domu opieki sióstr zakonnych przy ul. (...). Koszt opieki i rehabilitacji w tym czasie wynosił 4200 zł, tj. 140 zł za dobę pobytu.</p> <p>Po miesiącu z uwagi na zbyt duże opłaty decyzją A. N. (2) została ona przeniesiona do prowadzonego przez R. P. (1) zakładu w B.. Warunki w jakich przebywała A. N. (1) nie odbiegały od tych jakie były zapewniane innym pensjonariuszom Fundacji.</p> <p>W ramach opieki nad A. N. (1) ustalono z A. N. (2) opłatę całościową w wysokości 3000 zł miesięcznie. Przez pierwsze trzy miesiące ucziszona została oplata. Po tym czasie nastąpił problem z płynnością finansową.</p>	zeznania S. C.	k. 869-870, 2530v-2531	
zeznania B. G.	k. 1103-1104, 2656		
zeznania I. S.	k. 947-948, 2541v		

zeznania M. R. (1)	k. 1096-1098, 2032-2033, 2542-2543		
protokół oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną	k. 140-143		
karta informacyjna	k. 951		
umowa z dnia 30 maja 2016r.	k. 950		
projekt umowy	k. 1941-1942		
<p>W dniu 20 lipca 2016r. sporządzono kolejną umowę, w której wysokość opłat za opiekę nad A. N. (1) określono na kwotę 10.000 zł miesięcznie powiększoną o koszt leków i rehabilitacji. Umowę podpisał A. N. (2) i A. N. (1), a w imieniu fundacji (...).</p> <p>W późniejszym czasie wystawione zostały wezwania do zapłaty skierowane do A. N. (1). Żądano od niej zapłaty kwot po 10 000 zł za pobyt w ośrodku w okresie od września do grudnia 2016r. W wezwaniach tych jako podstawę żądań wskazywano umowę z dnia 1 czerwca 2016r.</p>	umowa z dnia 20 lipca 2016r	k. 1949	
wezwania do zapłaty	k. 1950-1951		
Z uwagi na zaistniałe problemy z płatnościami R. P. (1) zawiózł w dniu 3 listopada 2016r. A. N. (1) do Banku (...)	zeznania S. C.	k. 868-870, 2530v-2531	

<p>celem dokonania transferu pieniędzy na konto fundacji (...) i udzielenia stałego zlecenia na rzecz fundacji. Pracownik banku po rozmowie z A. N. (1) doszedł do wniosku, że nie może wykonać zleconych czynności. Po kontakcie z przełożonym ustalono, że wystarczające będzie by członek rodziny A. N. (1) potwierdził jej wolę w tym zakresie. Jeszcze tego samego dnia R. P. (1), A. N. (1) i A. N. (2) stawili się banku, gdzie A. N. (2) potwierdził wolę matki dokonania przelewu na konto fundacji kwoty 19 000 zł i ustanowienia stałego zlecenia w wysokości 2080 zł, a A. N. (1) podpisała stosowne dokumenty.</p>			
<p>zeznania M. S. (1)</p>	<p>k. 1344-1346, 2489v-2490</p>		
<p>dokumentacja (...)</p>	<p>k. 1348-1355, 1943-1944, 1946,1947</p>		
<p>W okresie o 3 listopada 2016r. do 31 grudnia 2016r. z rachunku A. N. (1) na rachunek Fundacji (...) dokonano trzech przelewów w łącznej kwocie 23.160 zł. Przelewów dokonano w ramach dyspozycji otwarcia zlecenia płatniczego ustanowionego w dniu 3 listopada 2016r. na kwotę 2080 zł na okres od 1 grudnia 2016r. tytułem „opieka w domu seniora i rehabilitacja”. Przelewów</p>	<p>zeznania M. S. (1)</p>	<p>k. 1344-1346, 2489v-2490</p>	

dokonano: w dniu 3 listopada 2016r. na kwotę 19000 zł, 1 grudnia 2016r. na kwotę 2080 zł, 31 grudnia 2016r. w kwocie 2080 zł oraz w dniu 20 stycznia 2017r. na kwotę 2080 zł.			
dokumentacja (...)	k. 1348-1355, 1943-1944, 1946,1947		
zestawienie obrotów i sald	k. 1990-2001		
W dniu 13 grudnia 2016r. w mieszkaniu przy ul. (...) ujawniono zwłoki A. N. (2).	ogłędziny akt 1 Ds.. (...).2016	k. 1118-1166	
W dniu 13 grudnia 2016r. A. N. (1), R. P. (1) i A. B. (1) udali się do (...) przy ul. (...). A. N. (1) chciała dowiedzieć się o stan konta. W placówce pracownik banku udzielił jej informacji na temat stanu konta wręczając jej kartkę z zapisem „140 000 zł” kartkę tą przejął R. P. (1) i schował do dokumentów A. N. (1), które miał ze sobą. Następnie w rozmowie z pracownikiem banku (...) oświadczyła, że nie chce wypłacać pieniędzy. R. P. (1) za pracownikiem banku powtarzał jej że pieniądze są na koncie i może je wypłacać lub nie. A. N. (1) nie zdecydowała się wypłacić pieniędzy. Po opuszczeniu banku (...) zapytał A. N. (1) czy chce podjechać na ul. (...) odwiedzić syna A..	zeznania T. M. (2)	k. 944-945, 2654v	

<p>R. P. (1) wiedział już wówczas o zgonie A. N. (2). Po przyjeździe na ul. (...) spotkano prokuratora, który poinformował obecnych o zgonie A. N. (2). D. A. N. (1) nie docierały informacje o śmierci syna. Myślała, że mowa o jej ojcu, następnie o sąsiedzie. Nie orientowała się ona w zastanej sytuacji.</p> <p>R. P. (1) oświadczył, że zajmie się pochówkiem A. N. (2).</p>			
<p>zeznania N. D. (1)</p>	<p>k. 953-954, 2655-2655v</p>		
<p>W dniu 14 grudnia 2016r z (...) we W. skontaktował się telefonicznie R. P. (1) pytając jakie dokumenty są potrzebne do udzielenia pełnomocnictwa. Podczas rozmowy upewniał się, czy druk znaleziony na stronie (...) jest wystarczający. Otrzymał informacje, że druk ten znajduje zastosowanie w sytuacji złożenia go osobiście przez właściciela konta. W razie, gdy osoba ta ma być nieobecna przy tej czynności konieczne jest szczególnie pełnomocnictwo notarialne.</p>	<p>zeznania K. C. (1)</p>	<p>k. 7-8, 1257-1259, 2484v-2485v</p>	
<p>Dnia 14 grudnia 2016r. A. N. (1) została przywieziona przez R. D. placówki (...) we W. przy ul. (...). Razem z nim przyjechali A. B. (1) i I. B.. Przewóz A. N. (1) odbył się karetką.</p>	<p>zeznania M. S. (2)</p>	<p>k. 3-5, 2486-2486v</p>	

Po wejściu do placówki R. P. (1) przedstawił się pracującej tam K. C. (1) jako dyrektor Fundacji, której podopieczną jest A. N. (1). Oświadczył, że chce złożyć pełnomocnictwo do rachunku bankowego A. N. (1). R. P. (1) wręczył pracownicy banku jej dowód osobisty i odpowiadając na pytanie wskazał, że pełnomocnictwo miałyby zostać udzielone Fundacji. K. N. odparła, że pełnomocnictwo może być udzielone osobie fizycznej i poprosiła R. P. (1) o dowód osobisty. Pytana A. N. (1) odpowiadała, że wolałaby by pełnomocnictwo zostało udzielone komuś z rodziny. I. B., A. B. (1) i R. P. (1) zaczęli przekonywać A. N. (1) wskazując, że jej syn nie żyje, a pieniądze muszą mieć na jego pogrzeb. Pracownica banku wyjaśniła A. N. (1) na czym polega pełnomocnictwo. A. N. (1) oświadczyła, że nie chce go udzielać. Pozostałe osoby z nią przybyłe ciągle próbowały nakłonić ją do zmiany zdania. A. B. (1) przekonywał A. N. (1), że (...) to nie bank i dlatego trzeba udzielić pełnomocnictwa. W tym czasie placówkę (...) opuścił R. P. (1). Powiedział, że musi już jechać, a pełnomocnikiem może zostać I. B. przedstawiona jako kierownik fundacji.

K. C. (1) oświadczyła, że w takiej sytuacji nie może przyjąć takiego pełnomocnictwa i oświadczyła, że skonsultuje się ze swoim przełożonym.

K. C. (1) poinformowała kierownika placówki M. S. (2), że przybyłe do placówki osoby próbują nakłonić starszą osobę do udzielenia pełnomocnictwa. M. S. (2) przejął obsługę klientów. I. B. przedstawiła mu się jako kierownik Fundacji, w której przebywa A. N. (1). Poinformowali że dzień wcześniej zmarł syn A. N. (1) i w związku z tym chcą uzyskać pełnomocnictwo do konta, gdyż potrzebują środków finansowych na pogrzeb syna i pokrycie zadłużenia za opiekę w Fundacji.

W trakcie rozmowy z M. S. (2) A. N. (1) cały czas nakłaniana była przez I. B. (1) do podpisania pełnomocnictwa. A. N. (1) cały czas odmawiała udzielenia pełnomocnictwa do swego konta.

M. S. (2) oświadczył, że przybyłym nie zostaną wypłacone żadne środki z konta A. N. (1). Wówczas A. B. (1) zaproponował żeby zrobić przelew części środków pieniężnych na pogrzeb syna A. N. (1). W trakcie rozmowy A. B. (1) i I. B. podawali niespójne i rozbieżne

informacje dotyczące A. N. (1) i jej pobytu w ośrodku Fundacji. M. S. (2) stwierdził, że nie jest możliwa taka wypłata i w międzyczasie zawiadomił policję. A. B. (1) stwierdził, że w takim wypadku przyjdą jutro z aktem zgonu jaki uzyskać mieli z Prokuratury.

Następnego dnia – 15 grudnia 2016r. – do placówki (...) przy ul. (...) ponownie udał się R. P. (1). W rozmowie z M. S. (2) oświadczył, że jest Prezesem Fundacji w której przebywa A. N. (1) i przyszedł w związku z pełnomocnictwem do konta A. N. (1). Początkowo R. P. (1) miał pretensje o wezwanie poprzedniego dnia Policji. Później wskazał na problemy jakie Fundacja ma z uregulowaniem zadłużenia A. N. (1) na łączną kwotę 40 000 zł. Zapytał co zrobić, by uzyskać pełnomocnictwo do konta. M. S. (2) poinformował go wówczas, że najlepszym rozwiązaniem jest uzyskanie pełnomocnictwa potwierdzonego notarialnie. R. P. (1) oświadczył, że był już u notariusza, który odmówił dokonania czynności notarialnej z uwagi na to, że A. N. (1) nie była zdolna do podjęcia samodzielnych decyzji. Po tym R. P. (1) oświadczył, że uda się po akt zgonu syna

A. N. (1) i skontaktuje się z prawnikiem.			
zeznania K. C. (1)	k. 7-8, 1257-1259, 2484v-2485v		
płyta CD	k. 32		
opinia audiowizualna	k. 1171-1222		
1.1.6.	R. P. (1)	punkt VI części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Po uzyskaniu informacji w placówce (...) przy ul. (...) udał się do Kancelarii Notarialnej Notariusz M. P. (1) i umówił się na wizytę w domu opieki w Ż. celem poświadczenia podpisu na pełnomocnictwie.</p> <p>M. P. (1) przyjechała do domu przy ul. (...) w dniu 20 grudnia 2016r. Notariusz została zaprowadzona do sali, w której przebywała A. N. (1) i po przeprowadzeniu z nią rozmowy, w której wyjaśniła treść pełnomocnictw A. N. (1) podpisała w jej obecności dwa dokumenty.</p> <p>Pierwszy stanowił pełnomocnictwo dla R. P. (1) do reprezentowania A. N. (1) oraz składania w jej imieniu wszelkich wniosków i oświadczeń przed Kasą S. (...),</p>	zeznania M. R. (1)	k. 1096-1098, 2032-2033, 2542-2543	

wszelkimi bankami i instytucjami finansowymi oraz do zarządzania jej kontem, pobierania środków finansowych i regulowania należności w imieniu A. N. (1). Drugi stanowił pełnomocnictwo dla R. P. (1) do reprezentowania A. N. (1) oraz składania w jej imieniu wszelkich wniosków i oświadczeń przed osobami prawnymi, wszelkimi urzędami i instytucjami i spółdzielniami, urzędami miasta i gminy, Starostwem, (...), (...), (...), Z., P., N., Urzędem Skarbowym, Sądem Rejonowym we wszystkich sprawach dotyczących A. N. (1) i stanowiących o jej własności lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W..

Notariusz zabrała dokumenty pełnomocnictwa i udała się do Kancelarii, gdzie zarejestrowała pełnomocnictwa i nadała im numery repertorium. Na pełnomocnictwo dotyczące reprezentowania A. N. (1) przed (...), Z. i inne nadała numer Rep. A nr (...), a na pełnomocnictwo do działania przed instytucjami finansowymi, bankami (...) nr Rep. A (...).

Jeszcze tego samego dnia R. P. (1) odebrał poświadczony

dokumenty uiszczając stosowną opłatę.			
zeznania M. P. (1)	k. 1271-1272, 2550v-2551v		
pełnomocnictwa notarialne	k. 1273-1276		
R. P. (1) z uzyskanym pełnomocnictwem udał się do (...) Oddział w S. przy ul. (...), gdzie dokonano wpisu do systemu banku. Następnie w dniu 22 grudnia 2016r. w oparciu o pełnomocnictwo dokonał on częściowej wypłaty w gotówce (22.12.2016r. kwotę 5.000 zł), a częściowo przelewu na konto A. B. (1) (22.12.2016r. kwota 133.097,78 zł). Łączna kwota wypłacona z rachunku A. N. (1) wyniosła 138.097,78 zł. Kwota 40 070 zł został następnie przelana na jej konto jako „zwrot nadpłaty za pobyt w ośrodku”.	zeznania M. S. (2)	k. 1100-1101, 2486-2486v	
dokumentacja bankowa	k. 1238-1239		
R. P. (1) udał się również do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) celem poczynienia ustaleń dotyczących mieszkania A. N. (1) przy ul. (...). R. P. (1) posługując się pełnomocnictwem udzielonym przez A. N. (1) w dniu 21 grudnia 2016r. nawiązał kontakt ze spółdzielnią i pokrył zadłużenie mieszkania w wysokości 1163,94 zł,	zeznania F. K.	k. 181-182, 2027-2028, 2603-2604	

a następnie rozpoczął remont mieszkania, które jak oświadczył chciał wynająć i pokryć z tego źródła wydatki związane z pobytem A. N. (1) w ośrodku.			
dokumentacja dotycząca mieszkania przy ul. (...) i jego zadłużeniem	k. 183-226, 852-860, 1936, 1937, 1945, 2029		
W dniu 22 grudnia 2016r. o pobycie A. N. (1) w ośrodku Fundacji dowiedziała się od Policji rodzina A. N. (1). K. S. (2) – jej wnuk odebrał ją z ośrodka w styczniu 2017r. Wcześniej kontaktował się z ośrodkiem, gdzie w rozmowie z A. B. (1) dowiedział się, że zadłużenie z tytułu pobytu A. N. (1) w ośrodku wynosi 100 000 zł, gdyż miesięczny koszt takiego pobytu to 10 000 zł. K. S. (2) odmówił zapłaty powyższych należności.	zeznania K. S. (2)	k. 154-155, 174-176, 2580v-2582v	
zeznania B. S.	k. 2578v-2580		
protokół odsłuchu rozmowy telefonicznej	k. 1393-1398		
A. N. (1) cierpiała na zespół otępienny o znacznym stopniu zaawansowania. Widoczne były u niej zaburzenia orientacji, pamięci uwagi, myślenia, kalkulacji. Zaburzenia te praktycznie uniemożliwiały racjonalną ocenę rzeczywistości a także swobodne i	opinia sądowo- psychiatryczna	k. 104-106	

<p>samodzielne podejmowanie decyzji i wyrażanie woli. A. N. (1) nie była zdolna do rozpoznania znaczenia czynności w których uczestniczyła, a także znaczenia wyrażenia woli. Osoby nie będące specjalistami i na podstawie zachowania A. N. (1) miały możliwość powzięcia wątpliwości o jej zdolności do wyrażania woli.</p>			
<p>Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2017r. Sąd Okręgowy w Warszawie ubezwłasnowolnił całkowicie A. N. (1) z powodu innego rodzaju zaburzeń psychicznych, a następnie ustanowił dla niej opiekuna w osobie B. S..</p>	<p>postanowienie z dnia 22 czerwca 2017r.</p>	<p>k. 1698</p>	
<p>postanowienie z dnia 6 października 2017r.</p>	<p>k. 1699</p>		
<p>Brak jest w dokumentacji księgowej dokumentów świadczących o nadzwyczaj dużych kosztach ponoszonych przez Fundację z uwagi na pobyt A. N. (1) w jednym z domów opieki. Pensjonariuszom kupowana była żywność, co znajduje potwierdzenie w fakturach zakupowych. Ponadto ujawniono zakupy za leki, czy konsultacje medyczne oraz najem łóżek. Nie można jednak z uwagi na nierzetelność</p>	<p>opinia biegłego z zakresu rachunkowości</p>	<p>k. 1402-1440, 2090-2178</p>	

<p>prowadzonej dokumentacji księgowej wskazać pełnego katalogu usług, z których korzystali pensjonariusze. Z dostępnych materiałów wynika przy tym, że brak było dużych kosztów w tym zakresie. Brak jest w dokumentacji księgowej dokumentów świadczących o nadzwyczaj dużych kosztach ponoszonych przez Fundację z uwagi na pobyt A. N. (1) w domu opieki.</p> <p>Miesięczny koszt utrzymania Fundacji i pensjonariuszy wynosił około 20 000 – 21 000 zł.</p>			
1.1.7.	R. P. (1)	punkt VII części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>R. J. (2) z uwagi na wiek była osobą nieporadną, otwartą i ufną. Była podatna na manipulacje osób trzecich. Z uwagi na jej stan zdrowia (...) wniósł o jej częściowe ubezwłasnowolnienie.</p> <p>W 2015r. R. J. (2) poznała R. P. (1), który zaproponował jej opiekę. Odwiedzał R. J. (3) i pomagał jej w bieżących sprawach życia codziennego wzbudzając jej zaufanie. W zamian za opiekę R. J. (3)</p>	zeznania U. K.	k. 2444-2446	

<p>miała przekazać mu swoje mieszkanie.</p>			
<p>R. P. (1) nakłaniał R. J. (1) do wypłacania z jej konta w A. Banku pieniędzy i przekazywania ich sobie. W dniu 10 marca 2015r. wypłaciła ona 13.845,65 zł, które przekazała R. P. (1), zaś w dniu 08.06.2015r. kwotę 5.800 zł. Pieniądze zostały zabrane przez R. P. (1), a R. J. (2) nie otrzymała z nich żadnej kwoty.</p>	<p>zeznania U. K.</p>	<p>k. 2444-2446</p>	
<p>dokumentacja bankowa</p>	<p>k. 1481-1483</p>		
<p>W dniu 14 kwietnia 2015r. R. P. (1) wraz z R. J. (1) udał się do kancelarii notarialnej W. T., gdzie pod nr Rep. A nr (...) poświadczony został podpis R. J. (3) pod pełnomocnictwem.</p> <p>Zgodnie z tym dokumentem R. J. (2) upoważniła R. P. (1) m.in. do nieograniczonego reprezentowania przed bankami we wszelkich sprawach dotyczących wszystkich rachunków bankowych, skrytek bankowych oraz lokat prowadzonych obecnie i w przyszłości, do wykonywania wszelkich czynności związanych z tymi rachunkami w szczególności dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunku.</p>	<p>zeznania W. T.</p>	<p>k. 1588-1589, 2483-2484v</p>	

kserokopia pełnomocnictwa	k. 1577-1578		
Tego samego dnia R. P. (1) udał się z R. J. (1) do Banku (...) S.A., gdzie R. J. (2) złożyła dyspozycję w postaci udzielenia pełnomocnictwa do dysponowania wszystkimi jej rachunkami otwartymi teraz i w przyszłości, przypisanymi do numeru klienta przez R. P. (1).	dyspozycja	k.1528	
opinia grafologiczna	k. 1591-1603		
W dniu 25 maja 2015r. R. P. (1) korzystając z udzielonego pełnomocnictwa wypłacił z konta w Banku (...) S.A. kwotę 1210,00 zł. Kwoty tej nie przekazał R. J. (2).	zeznania U. K.	k. 2444-2446	
dokumentacja bankowa	k. 1493, 1528		
częściowo zeznania R. J. (1)	k. 1457-1459, 1529		
R. J. (2) kilka razy udała się do Kancelarii Notarialnej kwestionując udzielenie pełnomocnictwa R. P. (1). Podnosiła, że zostały z jej konta przywłaszczone pieniądze. Została ona pouczona o sposobach odwołania pełnomocnictwa i skierowana do placówek świadczących pomoc prawną. Z uwagi na to, że mówiła, że nie ma pieniędzy na jedzenie	zeznania W. T.	k. 1588-1589, 2483-2484v	

<p>została jej wręczona pomoc rzeczowa w kwocie 100 zł.</p>			
<p>R. J. (2) cierpi na łagodne zaburzenia poznawcze związane z wiekiem. Nie jest ona upośledzona umysłowo. Jej zaburzenia przejawiają się osłabieniem funkcji poznawczych pod postacią zaburzeń umieszczenia w czasie wydarzeń z przeszłości, zaleganiem uwagi i wypowiedziami charakteryzującymi się rozwlekłością oraz nadmierną szczegółowością. Nie ma ona natomiast zaburzonej zdolności do postrzegania faktów, zaś odtwarzanie przez nią wydarzeń może być zaburzone w zakresie umiejscawiania ich w czasie.</p> <p>Wymagała ona pomocy w prowadzeniu spraw urzędowych i finansowych. Nie jest zorientowana w zakresie działania instytucji, nie potrafi samodzielnie zadbać o swoje potrzeby urzędowe. Nie jest w stanie kierować samodzielnie swoim postępowaniem, podejmować decyzje racjonalne, zabezpieczające jej podstawowe potrzeby. Może podejmować decyzje dla siebie niekorzystne, interpretować je chorobowo.</p> <p>W okresie od marca do czerwca 2015r.</p>	<p>opinia sądowo-psychiatryczna</p>	<p>k. 1464-1467, 1831-1835</p>	

<p>nie ujawniała zaburzeń psychicznych, które pozwalałyby na stwierdzenie, że była niezdolna w tym okresie do dokonywania operacji na swoim rachunku bankowym, dokonywania świadomego i swobodnego wyrażania woli i podejmowania decyzji oraz zrozumienia znaczenia oświadczenia woli. Wpływ na wyrażanie woli i podejmowanie decyzji przez R. J. (1) miały przede wszystkim jej cechy osobowości, wykształcenie, słaba znajomość procedur bankowych, brak oparcia społecznego, które sama odrzucała oraz stereotypowe przekonania. Była łatwowierna i naiwna oraz bardziej podatna na wpływ osób obcych, które zdolne były do rozpoznania jej sposobu funkcjonowania.</p>			
<p>opinia sądowo-psychologiczna</p>	<p>k. 1683-1685</p>		
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania M. C.	Za podstawę ustalenia stanu faktycznego w części odnoszącej się do transakcji zbycia nieruchomości przy ul. (...) przyjął zeznania M. C.. Zeznania pokrzywdzonego kompleksowo, w sposób szczegółowy i spójny wewnątrz i zewnątrz opisały w jakich okolicznościach doszło do sprzedaży lokalu. Świadek w sposób logiczny tłumaczył przy tym w jakich okolicznościach podjął decyzję o sprzedaży i co sprawiło, że zaufał oskarżonemu P., dlaczego nie zwrócił uwagi na brak ustaleń co do ceny zbycia nieruchomości. Treść zeznań świadka i bezpośredni z nim kontakt świadczą o tym, że świadek w sposób zgodny ze swą świadomością odtworzył przebieg wypadków prowadzących do sprzedaży nieruchomości.	

zeznania E. C. (1)	Potwierdzeniem zeznań M. C. były zeznania E. C. (1). Świadek potwierdziła w przeważającej mierze zeznania męża tworząc spójny i logiczny obraz przebiegu zdarzeń. W szczególności potwierdziła ona rolę K. S. (3), początkowy zamiar pożyczki pieniędzy celem spłaty zadłużenia oraz ukrywanie przed żoną zamiaru sprzedaży mieszkania przez M. C..	
zeznania D. C.	Z zeznaniami pokrzywdzonego M. C. w pełni zbieżne były zeznania D. C.. Świadek ten choć nie miał bezpośredniego kontaktu z oskarżonymi opisał informacje jakie otrzymał od pokrzywdzonego i E. C. (1) związane ze zbyciem przedmiotowej nieruchomości. Relacja świadka w tym zakresie wzmocniła wartość dowodową zeznań M. i E. C. (1) wskazując na ich konsekwencję w relacjonowaniu zdarzeń tak w kontaktach z rodziną, jak i w ramach niniejszego postępowania.	
zeznania M. K.	Pomocniczo sąd wykorzystał zeznania M. K., który posiadał wiadomości odnośnie wynajmu mieszkania przy ul. (...) i zamieszkiwania tam rodziny pokrzywdzonego. Co do zasady jego zeznania pokrywały się z	

	<p>twierdzeniami M. C.. Jedyne w części odnoszącej się do sposobu opuszczenia mieszkania między świadkami wystąpiła rozbieżność. Okoliczność ta ma jednak drugorzędne znaczenie, a ponadto może być ona wyjaśniona. M. K. wskazując, że pokrzywdzony chciał opuścić mieszkanie podając jako powód lokalizację nie pozostaje w sprzeczności z twierdzeniami pokrzywdzonego, który wskazał na to że został zmuszony do opuszczenia lokalu. Wszak z pozostaniem w lokalu wwiązałaby się konieczność uiszczenia czynszu. Pokrzywdzony z uwagi na brak gotówki i skrupowanie tą sytuacja podał jako przyczynę wyprowadzki lokalizację.</p>	
wezwanie przedsądowe	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
postanowienie komornika z dnia 27.03.2013	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
pełnomocnictwo Rep A (...)	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
kartoteka finansowa	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	

zaświadczenie	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
rozliczenie	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
dowód wpłaty	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
potwierdzenie wymeldowania	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
kopia aktu notarialnego Rep. A nr (...)	Dokument ten potwierdził podawane przez świadków okoliczności zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości, w tym takie okoliczności jak osoby uczestniczące w czynności i składane przez nich podczas niej oświadczenia. Dowód ten nie świadczy jednak o tym, by treść dokumentu odpowiadała rzeczywistości w części odnoszącej się do uiszczenia ceny sprzedaży. Przeczyły temu zeznania świadków, podających że mimo złożenia takiego oświadczenia przed notariuszem nie otrzymali ceny sprzedaży.	
protokół oględzin odsluchu nagrania	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	

kopia aktu notarialnego Rep. A nr (...)	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
umowa najmu lokalu	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
1.1.2	zeznania D. P. (1)	Sąd w całości dał wiarę D. P. (1). Świadek zeznawała konsekwentnie w toku całego postępowania. Jej zeznania potwierdzili świadkowie, a ich relacje wzajemnie się zająwiają tworząc jednolity, spójny i potwierdzony dokumentami materiał dowodowy. D. P. (1) opisała logicznie w jaki sposób doszło do zainteresowania oskarżonego P. mieszkaniem przy ul. (...), jakie kroki zostały podjęte celem sprzedaży mieszkania, jak wyglądało sporządzenie aktu notarialnego i jak przebiegały relacje z R. P. (1) po sprzedaży nieruchomości. Zeznania świadka zasługiwały na wiarę i stanowiły podstawę czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.	
częściowo zeznania K. P.	Zeznania D. P. (1) znajdują częściowo potwierdzenie w zeznaniach K. S. (1). Świadek opisała okoliczności w jakich dowiedziała się o problemach z mieszkaniem przy ul. (...). Szeroko przedstawiła		

	<p>również w jakich okolicznościach poznała R. P. (1) i jakie były jego relacje z D. P. (1). Zeznania świadka tworzą zatem korelującą w całości z zeznaniami D. P. (1) oraz całokształtem materiału dowodowego.</p>	
zeznania S. L.	<p>Wiarygodne były również zdaniem Sądu zeznania S. L., która zbieżnie z D. P. (1) przedstawiła okoliczności związane z poznaniem R. P. (1) i jego zaangażowania w sprzedaż nieruchomości A. J. (2). S. L. przekonująco przedstawia powyższe okoliczności, a spójność jej zeznań z pozostałym materiałem dowodowym spowodowała że Sąd oparł się na nich ustalając stan faktyczny.</p>	
zeznania E. K.	<p>Pomocne w ustaleniu stanu faktycznego były też zeznania E. K., która przedstawiła w sposób korespondujący z relacją D. P. (1) swą wiedzę na temat sprzedaży przedmiotowego mieszkania. Świadek zgodnie z pozostałym materiałem dowodowym opisała zachowanie R. P. (1) i czynności przez niego podejmowane. Nadto świadek wskazała na to jak kształtowała się wola lokatorów mieszkania przy ul. (...) i na to, że w czasie trzeźwości nie chcieli sprzedawać mieszkania. Relacja świadka jako</p>	

	<p>spójna, konsekwentna i logiczna posłużyła do czynienia ustaleń w niniejszej sprawie.</p>	
<p>zeznania D. B.</p>	<p>Sąd nie znalazł żadnych podstaw by odmówić wiary zeznaniom D. B.. Świadek przedstawił swoją wiedzę, którą posiadał z relacji E. K. i własnych obserwacji, a wypowiedź świadka tworzyła spójny obraz zdarzenia i w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym w całości odzwierciedlała ustalony stan faktyczny.</p>	
<p>zeznania K. M. (1)</p>	<p>Ustalony stan faktyczny znalazł potwierdzenie w zeznaniach T. M. (1) i K. M. (1), którzy wskazali w jaki sposób rodzina L. znalazła się w mieszkaniu przy ul. (...) oraz przedstawili wiadomości jaki od nich uzyskali, w tym co do zamiaru zbycia nieruchomości i otrzymania za nią zapłaty. Zeznania T. M. (1) i K. M. (1) pozwoliły zatem na ocenę pozostałych dowodów związanych ze sprzedażą nieruchomości położonej przy ul. (...).</p>	
<p>zeznania T. M. (1)</p>	<p>Ustalony stan faktyczny znalazł potwierdzenie w zeznaniach T. M. (1) i K. M. (1), którzy wskazali, w jaki sposób rodzina L. znalazła się w mieszkaniu przy ul. (...) oraz przedstawili wiadomości jaki od nich uzyskali, w tym co do zamiaru</p>	

	<p>zbycia nieruchomości i otrzymania za nią zapłaty. Zeznania T. M. (1) i K. M. (1) pozwoliły zatem na ocenę pozostałych dowodów związanych ze sprzedażą nieruchomości położonej przy ul. (...).</p>	
<p>wypis aktu notarialnego Rep. A (...)</p>	<p>Dokument ten potwierdził podawane przez świadków okoliczności zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości, w tym takie okoliczności jak osoby uczestniczące w czynności i składane przez nich podczas niej oświadczenia. Dowód ten nie świadczy jednak o tym, by treść dokumentu odpowiadała rzeczywistości w części odnoszącej się do uiszczenia ceny sprzedaży. Przeczyły temu zeznania świadków, podających, że mimo złożenia takiego oświadczenia przed notariuszem nie otrzymali ceny sprzedaży.</p>	
<p>1.1.3</p>	<p>zeznania G. L.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, który konsekwentnie i w sposób zbieżny z dokumentami przedstawił okoliczności udzielenia pożyczki R. P. (1). Sąd miał w polu widzenia i to że zeznania te ogólnie korespondują też z twierdzeniami W. S.. Różnice w nich są niewielkie i dotyczą wątków pobocznych takich jak obecność oskarżonego P. przy podpisaniu umowy (świadek S. nie był pewien obecności R. P. (1))</p>

		<p>czy wymiana numerów telefonów między świadkiem S. i oskarżonym w związku z tym, że osoby te miały, co do spłaty pożyczki kontaktować się między sobą z pominięciem G. L. (świadek S. twierdził, iż nic nie wiedział o tym, że pożyczkę spłacać ma oskarżony P.). Z drugiej jednak strony zeznania świadka W. S. potwierdzają pośrednio wersję zdarzeń przedstawiona przez G. L.. Świadek potwierdził, że pieniądze przeznaczone miały zostać na cel rozpoczęcia działalności związanej z produkcją palet, a wskazanie, że pieniądze zostały przekazane przed notariuszem w gotówce potwierdza podawaną przez G. L. okoliczność przekazania ich niezwłocznie po ich otrzymaniu R. P. (1).</p>	
zeznania W. S.	<p>Zeznania świadka były stanowcze co do faktu udzielenia pożyczki, braku jej spłaty i przejściem w związku z tym przedmiotu zabezpieczenia na jego rzecz. Świadek z uwagi na upływ czasu nie pamiętał niektórych fragmentów zdarzeń, jednak były to okoliczności o drugorzędnym znaczeniu nie wpływające na ocenę jego zeznań. Ponadto świadek nie zatajał swej niepamięci i nie próbował ubarwiać swych</p>		

	wypowiedzi, lecz wprost wskazywał na okoliczności zatarte w pamięci. Z uwagi na to że w zasadniczej części jego zeznania tworzyły spójną całość z zeznaniami G. L. Sąd oparł się na nich ustalając stan faktyczny.		
1.1.4	odpis KRS	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
wydruk KRS on-line	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
statut fundacji	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
wydruki z internetu	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
dokumentacja Urzędu Wojewódzkiego	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
dokumentacja skarbową	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
porozumienie o współpracy	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
opinia biegłego z zakresu rachunkowości	Opinia biegłego była logiczna, pełna, spójna, rzeczowa i oparta na specjalistycznej wiedzy. Biegły przedstawił przyjętą metodę badawczą i w sposób przekonujący odniósł się do przedmiotu		

	<p>opinii rzeczowo uzasadniając swe wnioski. Nie znajdując okoliczności podważających fachowość sporządzonej opinii Sąd oparł się na niej ustalając stan faktyczny w zakresie prawidłowości prowadzenia rachunkowości fundacji.</p>	
1.1.5	zeznania S. C.	<p>Pomocne okazały się również zeznania S. C., który z uwagi na znajomość z A. N. (2) opisał jak doszło do umieszczenia pokrzywdzonej A. N. (1) w domu opieki, jaki był jej stan i jakie czynności zostały w stosunku do niej przeprowadzone. Zeznania świadka potwierdziły pozostałe dowody w niniejszej sprawie, w tym uznane za wiarygodne zeznania B. G. potwierdzające przekazanie numeru telefonu do domu opieki w B.. S. C. przedstawił przy tym w sposób wiarygodny okoliczności dokonania przelewu z banku (...) na rzecz Fundacji. W tym zakresie jego twierdzenia potwierdziły szczegółowe zeznania M. S. (1), która opisała okoliczności dokonania czynności bankowych, osoby w nich uczestniczące i skutki jakie w majątku A. N. (1) wywołały zleczone przedmiotowego dnia czynności. Zeznania świadków potwierdzone stosowną dokumentacją bankową posłużyły w</p>

		powyższym zakresie do ustalenia stanu faktycznego.
zeznania B. G.	<p>Zeznania B. G. potwierdziły przekazanie S. C. numeru telefonu do domu opieki w B. oraz opisały informacje świadka na temat A. N. (1), jej umieszczenia w zakładzie opieki oraz informacje na temat kosztów jej utrzymania. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności podważających zeznania świadka i oparł się na nich ustalając stan faktyczny.</p>	
zeznania I. S.	<p>Zeznania I. S., które odnosiły się do pobytu A. N. (1) w ośrodku przy ul. (...), zgodnie z dokumentami przedstawiły czas, koszt i wyniki pobytu A. N. (1) w ośrodku. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności podważających wartość dowodową zeznań I. S..</p>	
zeznania M. R. (1)	<p>Zeznania M. S. (1), która opisała okoliczności dokonania czynności bankowych, osoby w nich uczestniczące i skutki jakie w majątku A. N. (1) wywołały zleczone przedmiotowego dnia czynności, potwierdzone stosowną dokumentacją bankową, posłużyły w powyższym zakresie do ustalenia stanu faktycznego.</p>	

protokół oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
karta informacyjna	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
umowa z dnia 30 maja 2016r.	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
projekt umowy	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
umowa z dnia 20 lipca 2016r	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności .	
wezwania do zapłaty	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
dokumentacja (...)	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
zeznania M. S. (1)	Zeznania M. S. (1), która opisała okoliczności dokonania czynności bankowych, osoby w nich uczestniczące i skutki jakie w majątku A. N. (1) wywołały zleczone przedmiotowego dnia czynności, potwierdzone stosowną dokumentacją bankową, posłużyły w powyższym zakresie do ustalenia stanu faktycznego.	

zestawienie obrotów i sald	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
ogłędziny akt 1 Ds.. (...).2016	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
zeznania N. D. (1)	Świadek N. D. (1) w sposób zbieżny z T. M. (2) wskazała, że A. N. (1) nie chciała w tym dniu wypłacić pieniędzy, a świadek udzielił jej tylko informacji na temat stanu konta. Świadek N. D. (1) w sposób przekonujący opisała przy tym zachowanie R. P. (1) w placówce (...). Również w tym zakresie jej zeznania zostały uznane przez Sąd za w pełni wiarygodne.	
zeznania K. C. (1)	Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania M. S. (2) i K. C. (1). Świadców w sposób zgodny opisali przebieg wizyty oskarżonych i A. N. (1) w (...) przy ul. (...) we W. w dniu 14 grudnia. Świadców w sposób w pełni korelujący ze sobą opisali w szczegółach zachowanie każdego z oskarżonych i A. N. (1). Ich zeznania spójne i logiczne potwierdziły w tym zakresie ogłędziny zapisu monitoringu. Również twierdzenia świadków co do świadomości A. N. (1) w trakcie pobytu w (...) znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w tym w	

	szczegółności w opiniach sądowo-psychiatrycznej i psychologicznej.		
płyta CD	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
opinia audiowizualna	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
zeznania M. S. (2)	Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania M. S. (2). Świadek w sposób zgodny z K. C. (1) opisał przebieg wizyty oskarżonych i A. N. (1) w (...) przy ul. (...) we W. w dniu 14 grudnia, w tym zachowanie każdego z oskarżonych i A. N. (1). Ich zeznania spójne i logiczne potwierdziły w tym zakresie oględziny zapisu monitoringu.		
zeznania T. M. (2)	Zeznania T. M. (2) pozwoliły na ustalenia w zakresie związanym z transportem jaki był świadczony na zlecenie R. P. (1) w dniu 13 grudnia 2016r., a który dotyczył A. N. (1). Okoliczności pobytu w tym dniu w oddziale (...), a następnie na ul. (...) we W. zostały przez świadka opisane w sposób konsekwentny i logiczny. Nadto potwierdziły je zeznania N. D. (1).		
1.1.6	zeznania M. R. (1)	Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które podważyłyby zeznania M. R. (1), która zgodnie z innymi	

		<p>osobami zajmującymi się pensjonariuszami zeznała jakie warunki panowały w placówkach, jakie czynności opiekuńcze były wykonywane i w jaki sposób sprawowana była opieka nad osobami starszymi. Zeznania te zasługiwały na wiarę i znalazły odzwierciedlenie w ustalonym stanie faktycznym. M. R. (1) opisała przy tym stan somatyczny i psychiczny w jakim znajdowała się A. N. (1). Zeznania świadka w tym względzie korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, w tym opiniami sądowo-psychologicznymi i sądowo-psychiatrycznymi. Ponadto świadek przedstawił okoliczności w jakich doszło do spotkania A. N. (1) z notariuszem na terenie ośrodka w grudniu 2016r., co potwierdziła w swych zeznaniach notariusz M. P. (2) załączając stosowną dokumentację notarialną.</p>	
<p>zeznania M. P. (1)</p>	<p>Za wiarygodne uznać należało zeznania M. P. (1). Świadek opisała okoliczności dokonania czynności notarialnej, co potwierdził stosowana dokumentacja. Nadto jej zeznania co do rozmowy z A. N. (1) znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadka R., która również wskazała na rozmowę z pokrzywdzona</p>		

	trwając około godziny i zadawanie jej przez M. P. (1) pytań weryfikujących jej świadomość co do przedsiębranej czynności.	
pełnomocnictwa notarialne	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
dokumentacja bankowa	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
zeznania F. K.	Pomocne w ustaleniu stanu faktycznego były też zeznania F. K. , który opisał losy mieszkania A. N. (1) przy ul. (...), w tym kontakty jakie podejmował ze spółdzielnią (...). Zeznania świadka znajdują oparcie w dokumentacji spółdzielni, co powoduje, że zeznania świadka uznane zostały za wiarygodne.	
dokumentacja dotycząca mieszkania przy ul. (...) i jego zadłużeniem	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
zeznania K. S. (2)	Okoliczności dowiedzenia się o pobycie A. N. (1) w ośrodku Fundacji (...) i jej przewiezienia do W. w sposób konsekwentny przedstawił świadek K. S. (2). Zeznania świadka odniosły się przy tym do twierdzeń dotyczących zadłużenia za pobyt babki w ośrodku, co znalazło potwierdzenie w zeznaniach B. S. oraz nagraniu rozmowy	

	<p>telefonicznej. Również osobisty kontakt z oskarżonym A. B. (1) i opisany przez świadka sposób wysławiania się oskarżonego potwierdziły podawane przez niego informacje. Nadto świadek opisał relacje panujące w rodzinie oraz swoje kontakty z babką i wujkiem. Zeznania świadka jako korelujące z wiarygodnymi zeznaniami B. S. stanowiły pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd miał przy tym w polu widzenia nieścisłości w zeznaniach świadka. Dotyczyły one jednak okoliczności nieistotnych dla ustalenia stanu faktycznego i zostały w sposób logiczny wy tłumaczone przez świadka upływem czasu.</p>	
<p>zeznania B. S.</p>	<p>Zeznania B. S. korespondując z zeznaniami K. S. (2) przedstawiły okoliczności w jakich doszło do opuszczenia przez A. N. (1) domu opieki oraz jej dalsze losy. Świadek nie posiadała natomiast informacji na temat okoliczności umieszczenia pokrzywdzonej w placówce prowadzonej przez oskarżonego P. i związanych z tym rozliczeń.</p>	
<p>protokół odsłuchu rozmowy telefonicznej</p>	<p>Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.</p>	

opinia sądowo- psychiatryczna	Opinia była logiczna, pełna, spójna, rzeczowa i oparta na specjalistycznej wiedzy. Biegły przedstawił przyjętą metodę badawczą i w sposób przekonujący odniósł się do przedmiotu opinii rzeczowo uzasadniając swe wnioski.		
postanowienie z dnia 22 czerwca 2017r.	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
postanowienie z dnia 6 października 2017r.	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.		
1.1.7	zeznania U. K.	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, który w sposób szczegółowy przedstawił swą wiedzę na temat jakie R. J. (2) utrzymywała z oskarżonym P.. Świadek zeznawała swobodnie, nie ubarwiała swych wypowiedzi i przyznawała, że pewnych okoliczności nie pamięta lub nie ma co do nich wiedzy. jej zeznania korespondowały z dokumentacją bankową oraz zeznaniami W. T., który potwierdził reklamacje jakie miały miejsce w związku z udzieleniem pełnomocnictwa oskarżonemu. U. K. w sposób zbieżny z opinią biegłego psychiatry i psychologa opisała stan w jakim z uwagi na swój wiek znajdowała się R. J. (2).	
zeznania W. T.	Sąd ustalając stan faktyczny dał również		

	<p>wiarę zeznaniom notariusza W. T., który logicznie wskazał okoliczności w jakich doszło do poświadczenia podpisu na pełnomocnictwie R. P. (1) oraz kontakty jakie miał on z R. J. (1) po poświadczeniu podpisu na pełnomocnictwie. W tym zakresie zeznania świadka potwierdzają zeznania R. J. (1), w szczególności w odniesieniu do skierowania do odpowiednich instytucji i u dzielonej pomocy rzeczowej. Zeznania świadka potwierdziły również pośrednio wypłatę pieniędzy z konta pokrzywdzonej przez R. P. (1). Jak bowiem wynika z jego zeznań bank kontaktował się z nim w celu potwierdzenia udzielenia pełnomocnictwa. Skoro tak to musiało ono być użyte przez oskarżonego w banku, co potwierdza relację R. J. (1).</p>	
dokumentacja bankowa	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
kserokopia pełnomocnictwa	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności, a okoliczności jego wytworzenia potwierdziły zeznania W. T..	

dyspozycja	Nie budził wątpliwości co do ich wiarygodności i autentyczności.	
opinia grafologiczna	Opinia biegłego była logiczna, pełna, spójna, rzeczowa i oparta na specjalistycznej wiedzy. Biegły przedstawił przyjętą metodę badawczą i w sposób przekonujący odniósł się do przedmiotu opinii rzeczowo uzasadniając swe wnioski.	
opinia sądowo-psychiatryczna	Opinia biegłego była logiczna, pełna, spójna, rzeczowa i oparta na specjalistycznej wiedzy. Biegły przedstawił przyjętą metodę badawczą i w sposób przekonujący odniósł się do przedmiotu opinii rzeczowo uzasadniając swe wnioski.	
opinia sądowo-psychologiczna	Opinia biegłego była logiczna, pełna, spójna, rzeczowa i oparta na specjalistycznej wiedzy. Biegły przedstawił przyjętą metodę badawczą i w sposób przekonujący odniósł się do przedmiotu opinii rzeczowo uzasadniając swe wnioski.	
częściowo zeznania R. J. (1)	Sąd jedynie częściowo oparł się na zeznaniach R. J. (1). Świadek z uwagi na wynikający z wieku stan psychofizyczny nie potrafiła wypowiedzieć się w sposób logiczny. Jej relacja nie charakteryzowała się logicznym ciągiem	

	<p>zdarzeń. Powodowało to, że nie można było oprzeć się na nich konstruując stan faktyczny. Jednakże świadek w sposób konsekwentny podawał, że R. P. (1), którego wygląd trafnie opisała, oszukał ją i wypłacił jej pieniądze. Te zeznania świadka potwierdza pozostały materiał dowodowy, w tym dokumentacja bankowa, zeznania U. K. i notariusza T..</p>		
	<p>częściowo wyjaśnienia A. J. (2)</p>	<p>Sąd jedynie częściowo dał wiarę A. J. (2). Nie budziło wątpliwości to, iż oskarżony nabył nieruchomości przy ul. (...). Nie budziło wątpliwości Sądu i to, że nieruchomości te miały zadłużyć i nadawały się do remontu, który oskarżony po ich nabyciu przeprowadził. Oskarżony J. zgodnie z ustalonym stanem faktycznym opisał też rolę w obu transakcjach R. P. (1). Sąd nie dał jednak wiary oskarżonemu co do tego, iż cena mieszkań nie była zaniżona, a cena sprzedaży przekazana zbywcom.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.2	częściowo zeznania K. P. - w zakresie odnoszącym się do przekazania ceny za mieszkanie przy ul. (...)	<p>Sąd miał na względzie rozbieżności w relacji świadków P. i P., w szczególności do przekazania pieniędzy ze sprzedaży mieszkania. Wiarę jednak Sąd dał D. P. (1), która logicznie wykazała brak uiszczenia ceny sprzedaży, a co potwierdził dalszy ciąg wypadków. Wszak w razie przekazania pieniędzy z tytułu sprzedaży nieruchomości na oskarżonym nie ciążyłby żaden obowiązek zapewnienia lokalu rodzinie L.. Wręcz przeciwnie wywiązałby się ze swego zobowiązania. Ponadto w razie przekazania środków pieniężnych inaczej wyglądałyby losy S. L., która zamieszkiwała na terenie (...), która musiała zamieszkać u swojego chłopaka. Potwierdziła to świadek E. K. podając, że w razie otrzymania takiej gotówki jej siostra i matka „bawiłyby się” wydając pieniądze i świadek z pewnością by to zauważyła oraz D. B. wskazując, że S. L. w razie otrzymania takiej gotówki z pewnością by jej o tym powiedziała. Zeznania K. P. były zaś w tym fragmencie niekonsekwentne. Świadek z jednej strony podnosił, że ze sprzedaży D. P. (1) miała</p>	

		<p>otrzymać 7-9 tys. zł, z drugiej wskazywał, że nie wie czy D. dostała jakiegokolwiek pieniądze ze sprzedaży tego mieszkania.</p> <p>Niekonsekwencja i brak stanowczości w tym fragmencie zeznań oraz konsekwentne i spójne między sobą zeznania D. P. (1) i S. L. podważało ich wartość dowodową w powyższym zakresie.</p>	
1.1.1	częściowo zeznania E. C. (1)	<p>W zakresie w jakim świadek E. C. (1) wskazywała na tajemnicę odnośnie sprzedaży mieszkania z uwagi na obawę M. C. przed R. P. (1) Sąd nie dał wiary świadkowi. Wobec konsekwentnej relacji pokrzywdzonego, że nie bał się R. P. (1), który nie wywierał na niego presji i mu nigdy nie groził zeznania E. P. stanowiły jedynie jej subiektywne wytłumaczenie przyczyn ukrycia przez męża zamiaru sprzedaży nieruchomości.</p> <p>Sąd nie dał też wiary świadkowi w części, w której podawał, iż akt notarialny nie zawierał ceny sprzedaży nieruchomości. Jak zeznał świadek W. T. "nie ma takiej możliwości, że przy akcie sprzedaży nieruchomości nie było ceny, jest to element essentialia negotii" (k. 2484v).</p>	

częściowo zeznania K. P.	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom K. P., w których zaprzeczyła ona temu, by to a pośrednictwem niej doszło do poznania pokrzywdzonych z R. P. (1). Przeczą temu konsekwentne i zgodne zeznania E. i M. C.. Relacja pokrzywdzonych jest przy tym logiczna. Świadomość o tym, że R. P. (1) zaangażował się w pomoc w oddłużeniu mieszkania D. P. (2) wyjaśnia reakcję świadka P. na informacje o problemach finansowych C.. Zeznania świadka przeczące powyższej okoliczności wynikają z chęci zminimalizowania udziału w zdarzeniu i widocznego konfliktu z E. C. (1).</p>	
wyjaśnienia R. P. (1)	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom R. P. (1) uznając je za nieprawdziwe i stanowiące wyłącznie przyjętą linię obrony. W szczególności Sąd nie dał mu wiary w zakresie w jakim opisywał to, iż to M. C. od początku dążył do sprzedaży mieszkania przy ul. (...) i to on zwrócił się w tym celu do R. P. (1). Tym twierdzeniom oskarżonego przeczą spójne zeznania M. C. i E. C. (1). Zeznania te w sposób logiczny – wskazując na trudności finansowe i zadłużenie mieszkania – tłumaczą próby uzyskania na ten cel pożyczki i okoliczności</p>	

w jakich o problemach rodziny C. dowiedział się oskarżony P..

Oskarżony zgodnie z M. C. wskazał, iż o sprzedaży mieszkania miała początkowo nie wiedzieć E. C. (1). Jednakże Sąd nie dał wiary wskazywanym przez oskarżonego przyczynom tego stanu rzeczy. R. P. (1) podawał, iż chodziło o to by nie zabrała ona tych pieniędzy, gdyż „pewnie czekała na te pieniądze, które mu zabierze”. Całokształt okoliczności sprawy, w tym cech osobowościowych M. C. wskazuje zaś na to, iż celem utrzymania E. C. (2) od transakcji było wykorzystanie nieporadności życiowej M. C..

Sąd nie dał też wiary oskarżonemu, który wskazywał na to, iż jego rola w sprzedaży mieszkania polegała na utrzymaniu w tajemnicy przed E. C. (2) sprzedaży za co otrzymać miał 20% uzyskanej ceny. Sam oskarżony w s[osób szeroki opisał podejmowane przez siebie czynności, które nie musiały być przez niego wykonywane. Oskarżony przyznał, że to jemu przekazywał pieniądze A. J. (3) tak na spłatę zadłużenia, jak i tytułem ceny sprzedaży, że to jemu C. udzielił pełnomocnictwa.

	<p>Tak szerokie działanie oskarżonego było zbędne i samo w sobie wskazuje na ponadprzeciętną rolę oskarżonego w transakcji, której stroną nie był.</p> <p>Sąd nie dał przy tym wiary temu by oskarżony przekazał M. C. cenę zbycia mieszkania. Przeczą temu zeznania pokrzywdzonych, jak również dalsze postępowanie oskarżonego. Gdyby bowiem oskarżony przekazał im pieniądze nie czuł by się w obowiązku zapewniać im wynajęte lokum i zobowiązując się do zapłaty z tego tytułu czynszu najmu. Znamienne jest przy tym to, że wynajmując mieszkanie oskarżony P. wprowadził w błąd wynajmującego tak, co do celu wynajmu, jak i tego czym się zajmuje posługując się tożsamym zajęciem jak w przypadku M. C..</p>		
1.1.5	zeznania K. M. (2)	Nie wnieśli wiele do sprawy. świadek przyznała, że wynajęła dom w B. oskarżonemu P.. Nie posiadała jednak żadnych szczegółowych informacji związanych z funkcjonowaniem w nim A. N. (1).	
zeznania B. T.	Świadek opisał warunki w jakich przebywali pensjonariusze fundacji. W tym zakresie jego zeznania nie były pomocne		

	<p>dla ustalenia stanu faktycznego, którego ta okoliczność nie była przedmiotem. Świadek opisał również okoliczności i sposób funkcjonowania i kontaktów biura rachunkowego, które prowadził z fundacją (...). Świadek podkreślił przy tym, że za 2017r. nie prowadził dokumentacji fundacji z uwagi na zerwanie współpracy.</p>	
<p>zeznania B. Z.</p>	<p>świadek opisała swą pracę w ośrodkach opieki prowadzonych przez oskarżonego P., w tym warunki w nich panujące. Jej zeznania, choć wiarygodne, nie były istotne dla ustalenia stanu faktycznego. Pozwoliły one natomiast na ocenę pozostałych dowodów w zakresie ponoszenia szczególnych, zwiększonych wydatków utrzymania A. N. (1).</p>	
<p>zeznania K. C. (2)</p>	<p>Świadek nie posiadał żadnych istotnych informacji w sprawie.</p>	
<p>zeznania A. D.</p>	<p>Świadek nie posiadał żadnych istotnych informacji w sprawie.</p>	
<p>zeznania J. M.</p>	<p>Świadek nie posiadał żadnych istotnych informacji w sprawie. Potwierdził jedynie, że wykonywał transporty sanitarne osób starszych na polecenie R. P. (1).</p>	

zeznania Ł. S.	<p>Świadek nie posiadał żadnych istotnych informacji w sprawie. Potwierdził jedynie, że wykonywał transporty sanitarne osób starszych na polecenie R. P. (1).</p>	
wyjaśnienia A. B. (1)	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom A. B. (1). Oskarżony przedstawił obraz zdarzenia, w którym dążył do zdjęcia odpowiedzialności z siebie i innych oskarżonych podnosząc, iż wyjazd do placówki (...) nastąpił wyłącznie z woli A. N. (1). To ona podjęła decyzję co do wyjazdu. Wyjaśnieniom oskarżonego B. przeczy przebieg wizyty w (...) ustalony w głównej mierze w oparciu o zeznania świadków pracowników placówki i zapisu monitoringu. Z dowodów tych wynika jednoznaczny opis zachowania oskarżonego w (...). A. B. (1) nie tylko przywiózł pokrzywdzoną A. N. (1) do placówki (...), lecz po odmowie przez A. N. (1) wypłaty pieniędzy i udzielenia pełnomocnictwa, w sposób czynny uczestniczył w przekonywaniu jej do zmiany zdania, wypłaty pieniędzy i udzielenia pełnomocnictwa do rachunku. Zeznania świadków i zapis monitoringu przeczą przy tym wyjaśnieniom</p>	

oskarżonego B., iż "nic mu nie wiadomo by ktoś z nas obecnych przy tym wyjeździe do (...) nakłaniał panią N. do udzielenia pełnomocnictwa".
Niewiarygodne były przy tym jego twierdzenia odnośnie zachowania pracowników (...), którzy mieli "próbować wyperswadować" wypłatę. Okoliczności tej nie podniósł żaden z współoskarżonych, a rzeczeni pracownicy, jak sami przyznali skupili się na odebraniu od A. N. (1) oświadczenia co do rzeczywistej woli wypłaty pieniędzy.

Ponadto wyjaśnienia oskarżonego są niespójne i niekonsekwentne. Z jednej strony oskarżony podawał, iż to "pani A. chciała jechać do banku (...)poprosili mnie, weź ubieraj się i jedziemy, pani A. chce jechać po pieniądze", a z drugiej strony ponosił, iż "podjęli sobie decyzję o wyjeździe do (...)" (A. N. (1), A. B. (2) i A. P.). Oskarżony niekonsekwentnie przedstawił zatem kto był inspiratorem wyjazdu po pieniądze.

wyjaśnienia I. B.

Sąd ustalając stan faktyczny nie oparł się na wyjaśnieniach I. B.. Oskarżona wskazała, iż inicjatywa wyjazdu do (...) wyszła od A. N. (1). Jak wyjaśniła "wyraziła ona wolę, aby

pojechać do banku i sprawdzić czy posiada środki pieniężne" (k. 2071). Wyjaśnienia w tym zakresie są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym i niekonsekwentne. W późniejszym etapie postępowania oskarżona podała, iż "Pani A. jadąc do banku wiedziała, że ma środki na tym koncie, ale nie wiedziała ile, Dopiero w banku dowiedziała się o stanie konta" (k. 2389). Oskarżona była zatem niekonsekwentna wskazując początkowo, że jechali dowiedzieć się czy na koncie są pieniądze, a następnie zmieniając wersję na taką, że jechali jedynie po toby dowiedzieć się o stan konta. Dodatkowo, żadna z wersji podanych przez I. B. nie tworzy logicznego ciągu wypadków z ustalonym stanem faktycznym. Wszak w sposób jednoznaczny zgromadzony materiał dowodowy, w tym zeznania pracownika (...), wskazuje, że dzień wcześniej R. P. (1) udał się do placówki (...) z A. N. (1) i tam dowiedział się o środkach zgromadzonych na jej koncie. Zatem następnego dnia udając się do (...) znana była wysokość środków zgromadzonych na jej koncie.

Na wiarę nie zasługiwał również opis przebiegu czynności

podejmowanych w placówce (...). Według oskarżonej A. N. (1) podała swój dowód i pracownicy banku przystąpili do weryfikacji w systemie bankowym. Zeznania K. N. i zapis monitoringu wskazują, że dokumenty dotyczące A. N. (1) nie znajdowały się w jej posiadaniu, lecz w posiadaniu R. P. (1) i to on przekazał dokumenty pracownicy (...).

Sąd nie dał też wiary temu, że pokrzywdzona N. poprosiła o wypłatę, której jej odmówiono. Ponownie wskazać należy na zeznania pracowników (...) i T. M. (2), którzy zgodnie opisali przyczyny odmowy wypłaty oraz osoby, które domagały się takiej czynności. Dodatkowo nie sposób pominąć tego, iż twierdzenia oskarżonej sprzeczne są z wyjaśnieniami A. B. (1), który wskazał, że w placówce (...) miał zmienić zdanie co do wypłaty pieniędzy. Twierdzenia oskarżonej w powyższym zakresie nie znalazły zatem żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Niekonsekwentne były też jej wyjaśnienia co do zaległości w opłatach za pobyt w ośrodku. Oskarżona początkowo podała, że A. N. (1) zalegała z opłatami (k. 2071), by potem stwierdzić, że nie

	<p>wie kto i w jaki sposób opłacał rachunki za pobyt A. N. (1), a o zaległościach w płatnościach wie tylko od R. P. (1) (k. 2389). Jej wyjaśnienia w tym względzie, jako niekonsekwentne i niestanowcze, nie posłużyły do ustalenia stanu faktycznego.</p>	
wyjaśnienia R. P. (1)	<p>Sąd w niewielkiej części oparł się na wyjaśnieniach R. P. (1). O. zgodnie z ustalonym stanem faktycznym potwierdził fakt pobytu w ośrodku w B. A. N. (1), to, że po śmierci A. N. (2) udał się wraz ze współoskarżonymi do (...) we W. oraz, że po uzyskaniu notarialnego pełnomocnictwa wypłacił pieniądze z konta A. N. (1) w (...) w S.. Oskarżony w sposób odbiegający od ustalonego stanu faktycznego przedstawił okoliczności powyższych zdarzeń, o czym poniżej.</p> <p>Zdaniem Sądu nieprawdziwe są wyjaśnienia R. P. (1), które wskazują na istnienie zaległości A. N. (1) w wysokości około 100 000 zł wynikających z pobytu w B.. Oskarżony twierdził, że powstały one z tytułu braku zapłaty za rehabilitację, zadłużenia za pobyt oraz kosztów pogrzebu A. N. (2).</p> <p>Oskarżony niezgodnie z dowodami w postaci dokumentacji bankowej podnosił, iż dokonano</p>	

wyłącznie wpłaty za pierwszy miesiąc pobytu A. N. (1) w ośrodku (k. 2408). Jak wynika z dokumentów bankowych ustanowione było jednak stałe zlecenie z konta A. N. (1), z którego comiesięcznie przelewano pieniądze z tytułu jej pobytu w Fundacji (...), a w przeciągu kilku miesięcy przelano na ten cel ponad 20 000 zł.

Niewiarygodne są i te jego wyjaśnienia, które wskazywały na szczególne warunki jakie miała mieć w placówce A. N. (1). „Zażyczyli sobie pokój jednoosobowy, za który doktor ustalał wyższe ceny” (k. 2408). Zeznania pracownic Fundacji wskazują na to, że A. N. (1) była traktowana tak jak inni pensjonariusze, nie korzystała ze szczególnych udogodnień, a poziom zapewnianych jej usług nie odbiegał od tych stosowanych wobec innych osób. Jak zeznała świadek B. Z., A. N. (1) „traktowano tak jak innych pensjonariuszy”, „ nikt z właścicieli nie zwracał się do mnie abym ją traktowała szczególnie lepiej. Nie zauważyłam żeby miała jakieś szczególne zabiegi medyczne lepsze od innych”. W wyjaśnieniach R. P. (1) widoczna jest w tym fragmencie nielogiczność i niekonsekwencja. Jak wyjaśnił oskarżony P.

„pierwsze zapewnienia (co do uregulowania zaległości) okazały się nieprawdziwe (k. 2405v). Mimo to oskarżony nie wskazał, by doszło do zmian w zakresie świadczeń. Nie wyjaśnił, by zmieniono A. N. (1) pokój, obniżono jej standard usług mimo istniejących obaw, co do płatności. Takie postępowanie jawi się jako nielogiczne. Przeczy temu również treść opinii biegłego z zakresu rachunkowości, który wskazał, iż brak jest w dokumentacji księgowej dokumentów świadczących o nadzwyczaj dużych kosztach ponoszonych przez Fundację z uwagi na pobyt A. N. (1) w jednym z domów opieki. Pensjonariuszom kupowana była żywność, co znajduje potwierdzenie w fakturach zakupowych. Ponadto ujawniono zakupy za leki czy konsultacje medyczne oraz najem łóżek. Nie można jednak z uwagi na nierzetelność prowadzonej dokumentacji księgowej wskazać pełnego katalogu usług, z których korzystali pensjonariusze. Z dostępnych materiałów wynika przy tym, że brak było dużych kosztów w tym zakresie. Brak jest w dokumentacji księgowej dokumentów świadczących o nadzwyczaj dużych

kosztach ponoszonych przez Fundację z uwagi na pobyt A. N. (1) w domu opieki (k.1402-1440, 2090-2178).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom R. P. (1), w których podnosił, iż A. N. (1) miała mieć „specjalistyczną rehabilitację tak jak zażądał jej syn”. Oskarżony nie był w stanie wskazać jaki charakter miały mieć te specjalistyczne zabiegi. Nie potrafił jednoznacznie podać kto je wykonywał raz twierdząc, że były to osoby z W.(k. 1879) innym razem podając, że byli to rehabilitanci ukraińscy. Co więcej, jak wyjaśnił oskarżony tych zabiegów miało być bardzo dużo (dwa zabiegi dziennie po godzinie k. 1879), jednak przesłuchani w niniejszej sprawie świadkowie stwierdzili, że nie widzieli by A. N. (1) świadczone były jakiegokolwiek specjalistyczne zabiegi rehabilitacyjne.

O takiej rehabilitacji brak jest również mowy w zabezpieczonych w niniejszej sprawie dokumentach fundacji (...) i dokumentacji medycznej A. N. (1). Mimo twierdzeń, iż na zabiegi rehabilitacyjne są rachunki (k. 1879), rachunków tych nie przedstawił. A nadto

zmieniał w tym zakresie swe wyjaśnienia potrafiąc w tym samym protokole stwierdzić, że rehabilitanci nie wystawiali rachunków; „nie wiem czy są pokwitowania, nie wiem czy są dokumenty KP na tę okoliczność” (k. 1879), prosiła bym pokrył jej długi w kwocie coś około 100 tysięcy, nie pamiętam, rozliczenia są u nas (k. 1891). Wyjaśnieniom oskarżonego w tym względzie brak zatem jest konsekwencji.

Wytłumaczenie

oskarżonego, że „nie było to nigdzie zapisane” (k. 1879) jest gołosłowne i niczym nieoparte. Tym bardziej, że jak zeznała świadek K., R. P. (1) mówił świadkowi, że koszt pobytu A. N. (1) z rehabilitacją wynosi 4000 zł (k. 181v). Taki też koszt pobytu w zakładach opieki nie odbiegał od cen za takie usługi w innych ośrodkach w krytycznym czasie. Istotne są przy tym zeznania B. G., która poinformowana została, że „koszt pobytu jest tańszy niż na R.. Miało to być poniżej 3 tysięcy złotych” (k. 1104). Tym bardziej, iż jak wskazał biegły z zakresu rachunkowości łączny miesięczny koszt utrzymania Fundacji i wszystkich pensjonariuszy wynosił 20 000 - 21 000 zł. Stąd logiczny jest wniosek, iż dokonane podwyższenie wysokości świadczonych A. N. (1) usług z 4000

zł miesięcznie do kwoty 10 000 zł nie miał żadnego ekonomicznego uzasadnienia poza chęcią zysku, a w szczególności nie wynikał ze zwiększonych potrzeb pensjonariuszki.

Wątpliwości Sądu budziło i to, że o wyborze sposobu rehabilitacji decydować miał oskarżony z A. N. (1) i jej synem (k. 1879), logicznym jest, że do wyboru metody leczenia i rehabilitacji potrzebna jest specjalistyczna wiedza, której oskarżony nie posiadał. Co prawda w toku postępowania sądowego oskarżony zmienił wyjaśnienia podając, że uczestniczył w tym lekarz internista, a następnie decydowali A. i A. N. (1) przy udziale A. B. (2) (k. 2408), lecz te wyjaśnienia, minimalizujące rolę R. P. (1), zdaniem Sądu stanowiły tylko przyjętą przez oskarżonego linię obrony.

Nie ma również podstaw do tego by dać wiarę oskarżonemu, że takie zabiegi rehabilitacyjne miały wszystkie osoby korzystające z usług Fundacji. Po pierwsze i na to brak jest dokumentów i nie potwierdzają tego zeznania przesłuchanych w sprawie świadków. Po drugie, sam oskarżony jest w tym zakresie niekonsekwentny i nielogiczny. Z jednej

strony twierdzi on, że zwiększone koszty pobytu A. N. (1) w porównaniu z innymi pensjonariuszami w ośrodku w B. wynikały z konieczności jej rehabilitacji, z drugiej podnosi, że każdy z pensjonariuszy korzystał z tych zabiegów, by zaraz stwierdzić, że jednak nie wszyscy korzystali z takich zabiegów jak A. N. (1), bo jej zabiegi były najbardziej kosztowne (k. 1879). Powyższe przemawia za tym, by nie dać wiary R. P. (1) w tym zakresie.

Zdaniem Sądu nie zasługiwały również na wiarę wyjaśnienia R. P. (1) wyjaśniające okoliczności wyjazdu z A. N. (1) do (...) im. (...) we W.. Oskarżony wskazywał, że celem wyjazdu było ustalenie jak przelać pieniądze na rzecz Fundacji i ustalić jaka jest wartość środków na koncie A. N. (1). Oskarżony przeczył temu by doszło do próby udzielenia pełnomocnictwa, czy wypłaty pieniędzy, a wizyta miała wyłącznie charakter informacyjny. Zeznania świadków pracowników (...) przeczą wersji zdarzeń podawanej przez oskarżonego P.. Wynika z nich, że już wcześniej R. P. (1) wiedział jaka jest wartość aktywów A. N. (1), a wizyta w banku miała na celu wypłatę pieniędzy z jej konta, a nie zasięgnięcie informacji. A. i A. N. (1) już we wcześniejszym czasie

	<p>mieli twierdzić, że istnieją pieniądze na koncie, a A. N. (2) okazać miał na tę okoliczność wydruk bankowy. Jednak w takiej sytuacji nielogiczna i niczym nieuzasadniona jest wizyta w placówce banku z A. N. (1), której celem było ustalenie jaka kwota znajduje się na jej koncie.</p> <p>Sam oskarżony opisując przyczyny wyjazdu jest niekonsekwentny podając, że już wcześniej kontaktował się telefonicznie z bankiem celem ustalenia jak wypłacić pieniądze, stąd nielogiczna jest ponowna wizyta celem uzyskania tych samych informacji. Co więcej sam przyznał, że o wizycie w (...) zawiadomiono policję podając, że mogło dojść do próby wyłudzenia pieniędzy. Przedstawiony przez oskarżonego P. przebieg wizyty w (...) we W. ma na celu wyłącznie usprawiedliwienie wizyty w banku i stanowi przyjęta linię obrony dążącą do uchylecia jego odpowiedzialności karnej.</p>		
1.1.3	zeznania E. S.	Świadek nie posiadał żadnych istotnych informacji w sprawie związanych z pożyczką jakiej G. L. miał udzielić oskarżonemu P.. Wiedza świadka ograniczała się do umowy pożyczki jaką on sam zawarł z G. L..	

wyjaśnienia R. P. (1)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom R. P. (1), w których przeczył on temu by pożyczył od G. L. kwotę 120 000 zł. Oskarżony wskazywał, że propozycja wejścia z kapitałem do działalności w postaci produkcji europalet oraz pożyczka pieniędzy na ten cel były wyłącznym pomysłem G. L.. Pieniądze uzyskane w ten sposób miały zaś zostać wniesione do spółki tytułem wkładu, a nie pożyczone przez oskarżonego.

Z uznanych za wiarygodne zeznań G. L. wynika, iż rzeczywiście pieniądze miały zostać przeznaczone na produkcję palet, jednak miał je na ten cel przeznaczyć R. P. (1). Co więcej jak wyjaśnił świadek zostało mu przez oskarżonego przekazane, że w zamian za pożyczkę będzie on mógł uczestniczyć w zyskach z działalności oskarżonego. Pozostaje to co do zasady w zgodzie z twierdzeniami oskarżonego. Wszak jak sam przyznał G. L. został Prezesem Zarządu spółki T., która zajmować się miała produkcją rzeczonych palet. Jednakże wyjaśnienia oskarżonego są w tym miejscu nielogiczne. Gdyby pieniądze miał pożyczyć G. L. i wnieść je do spółki – jak wskazuje oskarżony – zostałby on po wniesieniu wkładu

wspólnikiem, a nie jedynie członkiem organu spółki. Konfiguracja podmiotowa spółki, w której jak wyjaśnił R. P. (1), G. L. pełnił rolę Prezesa Zarządu, koresponduje w pełni z zeznaniami pokrzywdzonego. Miał on bowiem otrzymywać w zamian za pożyczkę dodatkowe profity. Takim zaś było z pewnością wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia i pełnienia funkcji w organach spółki.

Za nieprawdziwością twierdzeń oskarżonego przemawia też niestałość jego twierdzeń. Oskarżony był niekonsekwentny, co do tego, od kogo miały być pożyczone pieniądze. Początkowo wskazywał, że „nie pamięta od kogo (L.) pożyczył pieniądze” (k. 1884) . W dalszym toku postępowania podawał jednak, że to on miał kolegę, który zajmował się pożyczkami i to on skontaktował G. L. z pożyczkodawcą (k. 1890), co więcej sam przyznawał że prowadził rozmowy na tę okoliczność ostrzegając pożyczkodawcę przed możliwością braku zwrotu pożyczki (k. 2411v).

Jedynie, jako przyjętą linię obrony Sąd potraktował nadto wyjaśnienia oskarżonego wskazujące na to, iż G. L. pomawiał inne osoby o niezwrócenie długu, czy o kradzież kwoty 60 000 zł. Twierdzenia oskarżonego

	<p>nie zostały poparte żadnymi dowodami i miały na celu wyłącznie oczernienie G. L. i poddanie w wątpliwość jego wiarygodności.</p>	
<p>1.1.6</p>	<p>wyjaśnienia I. B.</p>	<p>Sąd nie dał wiary I. B. co do tego, iż wola i inicjatywa udzielenia pełnomocnictwa notarialnego wyszła od A. N. (1). Po pierwsze wyjaśnienia te są niekonsekwentne. W toku postępowania przygotowawczego oskarżona podawała, że celem wizyty notariusza - zgodnie z wolą A. N. (1) - miało być udzielenie pełnomocnictwa na osobę R. P. (1). W postępowaniu sądowym wskazała zaś na to, że notariusz miał jej pomóc w sformułowaniu ostatniej woli (k. 2389). Ponadto twierdzeniom oskarżonej przeczą zeznania M. S. (2) i wyłaniający się z nich przebieg wypadków. W dniu 15 grudnia 2016r., dzień po odmowie wypłaty środków, R. P. (1) miał dowiedzieć się, że sposobem na udzielenie pełnomocnictwa bankowego i dysponowania środkami na rachunku jest notarialne pełnomocnictwo, w związku z czym, jak wynika z zeznań M. P. (1), po wizycie w banku umówił się na wizytę notariusza w domu prowadzonym</p>

		<p>przez Fundację. W takiej chronologii wypadków nie ma miejsca na wskazywane przez I. B. wyrażenie w tym przedmiocie woli A. N. (1).</p>
<p>wyjaśnienia R. P. (2)</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom wskazującym na okoliczności wypłaty pieniędzy i przelewu dokonanych przez R. P. (1) w (...) w S.. Zachowują w tym miejscu aktualność rozważania co do braku istnienia zadłużenia A. N. (1). Co więcej, jeśli pieniądze te miałyby zostać przekazane na poczet zaległych świadczeń winny zostać przelane na konta Fundacji, a nie prywatne konto A. B. (1). Tłumaczenie, iż fundacja nie mogła przyjąć takich pieniędzy, bo trzeba by je zaksięgować, jest w sytuacji istnienia zaległości za pobyt całkowicie nielogiczne.</p> <p>Nadto oskarżony mając świadomość działania zgodne z prawem nie działałby w różnych placówkach (...), co świadczy o chęci uniknięcia kontaktu z pracownikami (...) mogącymi mieć wątpliwości co do legalnego działania oskarżonego. Ponadto zważyć należy, iż w rozmowie z Fundacją wnuk A. N. (1), już po wypłacie pieniędzy ze</p>	

	<p>(...) w S., poinformowany został o tym, że istnieje zadłużenie z tytułu pobytu babci w ośrodku. Czyni to całkowicie nielogicznymi wyjaśnienia oskarżonego P. podającego, że przelane pieniądze miały pokryć to zadłużenie.</p>		
	<p>zeznania I. P.</p>	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom I. P.. Sąd miał w polu widzenia to, iż świadek jest blisko związany z oskarżonym P. i z tego względu jest istotnie zainteresowana w zakończeniu postępowania w sposób dla niego najkorzystniejszy.</p> <p>Zeznania świadka odnoszące się do pobytu A. N. (1) w zakładzie opiekuńczym w B. nie były przekonujące. O ile sam fakt pobytu i stanu zdrowia pokrzywdzonej przedstawiony przez świadka uznać można za przedstawiony przez świadka w sposób wiarygodny i zgodny z jego odczuciami, o tyle kwestie finansowe związane z rozliczeniem pobytu A. N. (1) nie zasługiwały na wiarę. Świadek z jednej strony podawał, że nie zajmował się kwestiami finansowymi, z drugiej podał, że pobyt w ośrodku kosztował 5000 zł, a w pokoju jednoosobowym 10 000 zł do czego dochodziły różne koszty, w tym rehabilitacja. Zdaniem świadka spowodowało to</p>	

		<p>zadłużenie A. N. (1) w kwocie 100 000 zł. Te zeznania z przyczyn przywołanych przy ocenie wyjaśnień R. P. (1) nie mogły zostać uznane za wiarygodne.</p> <p>Świadek odniosła się też do działalności R. P. (1) z G. L. mającej za przedmiot produkcję palet. O ile świadek potwierdził ich współdziałanie w ramach firmy (...), to jednak nie posiadał żadnych istotnych informacji związanych z udzieloną przez G. L. pożyczką podając, że nie posiada wiedzy na temat działalności finansowej tej firmy.</p>	
	częściowo wyjaśnienia A. J. (2)	<p>A. J. (2) podawał, iż cena nieruchomości nie była zaniżona. Twierdzeniom oskarżonego przeczą okoliczności niniejszej sprawy. Po pierwsze jak sam wyjaśnił, w obu przypadkach sam notariusz zwrócił uwagę na zaniżoną ceną nieruchomości. Po drugie, w przypadku mieszkania przy ul. (...) oskarżony J. zmuszony był zapłacić domiar wyliczony przez Urząd Skarbowy. Wskazuje to na rzeczywista wyższą wartość nieruchomości. Tłumaczenie, że cena rynkowa była wyższa niż rzeczywista wartość mieszkań nie przekonuje Sądu. Wszak jednym z wyznaczników wartości</p>	

		<p>rynkowej nieruchomości oprócz takich cech jak lokalizacji, czy wielkość nieruchomości jest jej stan. Ten zaś nie uzasadniał, aż tak znacznego zniżenia wartości nieruchomości.</p> <p>Potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym nie znajdują też twierdzenia oskarżonego wskazujące na to, iż ceny mieszkań były ustalane z ich właścicielami. Przeczą temu zarówno osoby uczestniczące w transakcji związanej z mieszkaniem przy ul. (...), jak i ul. (...).</p> <p>Brak jest też jakichkolwiek dowodów przeczących twierdzeniom pokrzywdzonych, iż nie otrzymali zapłaty za swe mieszkania. Twierdzenie o przekazaniu pieniędzy R. P. (1) w gotówce przed zawarciem aktów notarialnych nie zostały potwierdzone żadnym dowodem. Brak jest pokwitowań zapłaty R. P. (1), pokwitowań przekazania pieniędzy przez R. P. (1) pokrzywdzonym, czy choćby przepływów pieniężnych między kontami.</p>	
1.1.7	wyjaśnienia R. P. (1)	Sąd jedynie częściowo dał wiarę oskarżonemu, co do jego relacji z R. J. (1). Nie budziło wątpliwości to, iż oskarżony poznał pokrzywdzoną, lecz ich dalsze relacje	

przedstawione przez R. P. (1) nie zasługiwały na wiarę. Oskarżony wskazywał, iż nie chciał i nie należał na dalsze kontakty z pokrzywdzoną: „ja jej mówiłem że nie mam za bardzo czasu siedzieć tak długo”, mimo to oskarżony bezinteresownie miał wielokrotnie odwiedzać pokrzywdzoną, udawać się z nią do banku, czy zawozić do sanatorium. Za swą pomoc nie otrzymywał żadnych pieniędzy, a jedynie zwrot za zakupy i paliwo.

Niewiarygodne są i te wyjaśnienia oskarżonego wskazujące na konieczność działania za pokrzywdzoną i wypłatę pieniędzy z jej konta. Oskarżony wskazał, iż wypłata środków zbiegła się z terminem wyjazdu R. J. (1) do sanatorium i z tego powodu oskarżony musiał w oparciu o pełnomocnictwo wypłacić pieniądze. Z doświadczenia życiowego wynika zaś, że pieniądze z konta można wypłacić w dowolnym czasie, a zatem R. J. (2) mogła uczynić to już po powrocie z wyjazdu. Tym bardziej, iż oskarżony nie dokonał jednej wypłaty, a kilka razy udawał się do banku i jak sam wyjaśnił „nie pamięta terminów pobierania pieniędzy i przekazywania ich R. J. (2)”.

Wątpliwości, co do wiarygodności budzą również wyjaśnienia oskarżonego odnoszące się do pobierania emerytury R. J. (1) z banku (...) S.A. Oskarżony miał to czynić „na telefon” pokrzywdzonej. Z drugiej strony jak sam wyjaśnił był człowiekiem zajęтым, pokrzywdzona mieszkała z dala od jego miejsca zamieszkania. To powoduje, że niewiarygodne jest to by oskarżony wyłącznie z altruistycznych pobudek podjął się pomocy pokrzywdzonej. Przeczy temu i to, co R. P. (1) sam przyznał, że było i tak, że próbował dokonać wypłaty po tym jak R. J. (2) sama wypłaciła swą emeryturę.

Z powyższych względów Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom R. P. (1) i uznał, że oskarżony wykorzystując stan R. J. (1) wypłacał z jej kont środki pieniężne, których nie przekazywał pokrzywdzonej.

Odmienne twierdzenia R. P. (1) stanowią wyłącznie przyjęta linię obrony i nie są potwierdzone żadnym dowodem. W szczególności oskarżony nie dysponował żadnym pokwitowaniem przekazania pieniędzy, co mając na uwadze prowadzenie licznych działalności gospodarczych i doświadczenie życiowe

		oskarżonego, przeczy jego twierdzeniom odnośnie rozliczeń z pokrzywdzoną.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I, VIII	R. P. (1), A. J. (2)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Przepis artykułu 286 § 1 k.k. określa odpowiedzialność za oszustwo, którym według tego przepisu jest motywowane celem korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Zachowanie karalne opisane w znamionach tego przestępstwa skierowane na osobę, którą sprawca zamierza doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, może przybierać trojaki postać: a) wprowadzenia w błąd tej osoby, b) wyzyskania błędu tej osoby,			

c) wyzyskania
niezdolności tej osoby
do należytego pojmowania
przedsiębranego
działania.

Przestępstwo oszustwa
określone w art. 286 §
1 k.k. jest przestępstwem
umyślnym, zaliczanym
do tzw. celowościowej
odmiany przestępstw
kierunkowych. Sprawca,
podejmując zachowanie,
musi mieć wyobrażenie
pożądaną dla niego
sytuacji, która stanowić
ma rezultat jego
zachowania. Tym samym
elementy przedmiotowe
oszustwa muszą mieścić
się w świadomości
sprawcy i muszą być
objęte jego wolą.
Sprawca nie tylko musi
chcieć uzyskać korzyść
majątkową, lecz musi
także chcieć w tym celu
użyć określonego sposobu
działania lub zaniechania.
Nie można uznać
za wypełnienie znamion
strony podmiotowej
oszustwa sytuacji, w
której chociażby jeden
z wymienionych wyżej
elementów nie jest objęty
świadomością sprawcy.
Brak jest również
realizacji znamion strony
podmiotowej w
przypadku, gdy sprawca
chociażby jednego z
wymienionych elementów
nie obejmuje chęcią, lecz
tylko nań się godzi.

Mając powyższe na
uwadze Sąd uznał, iż R.
P. (1) i A. J. (2) działając

wspólnie i w porozumieniu dopuścili się zarzucanego im czynu z art. 286 § 1 k.k. Istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swym zamiarem realizację całości znamion określonego czynu przestępnego. To porozumienie się jest tym szczególnym elementem podmiotowym, który pozwala przypisać każdej z nich również i tą akcję sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa. Współsprawstwo to polega zatem na tym, że nie każdy ze sprawców musi wypełnić swym zachowaniem wszystkie znamiona czynu zabronionego. Wystarczy, że czyni to jeden ze współdziałających, a pozostali obejmują swym zamiarem cały zespół przedmiotowych znamion przestępnego działania. Konieczne jest przy tym udowodnienie, że ten współdziałający miał świadomość, że współdziała z osobą, która takie znamiona ma wypełnić.

W niniejszej sprawie nie może budzić wątpliwości, iż w/w oskarżeni obejmowali swoją świadomością cały zespół znamion dokonanego przestępstwa.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala jednoznacznie stwierdzić, że oskarżeni wiedzieli i godzili się na to, że M. C. nie otrzyma zapłaty za mieszkanie, którego wartość rynkowa znacznie odbiegała od zaproponowanej mu ceny. Przyjęty mechanizm oszustwa wprowadzał M. C. w błąd co do wartości mieszkania przy ul. (...) i tego, że otrzyma on za to mieszkanie ustaloną cenę, co prowadziło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości.

Rolą R. P. (1) było przy tym przekonanie M. C. do sprzedaży lokalu. Jak zeznał pokrzywdzony początkowo zainteresowany był on bowiem pożyczką pieniędzy na spłatę zadłużenia, a dopiero dzięki R. P. (1) zdecydował się zbyć mieszkanie przy ul. (...). To R. P. (1) podjął się czynności administracyjnych związanych ze spłatą zadłużenia oraz innych czynności koniecznych do zbycia nieruchomości. To on wszedł przy tym w porozumienie z A. J. (2) co do sprzedaży mu po zaniżonej cenie mieszkania. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego mężczyźni znali się już wcześniej. R. P. (1) skontaktował się z A. J. (2) oferując

mu lokal do nabycia. Mężczyźni ustalili między sobą wszelkie istotne elementy umowy, w tym cenę. Jedyne kontakty A. J. (2) z M. C. przed zawarciem umowy miały miejsce podczas oglądania mieszkania. A. J. (2) zaakceptował taki sposób działania. Nawiązywał kontakty wyłącznie z R. P. (1), jemu przekazał pieniądze na spłatę zadłużenia, jemu też miał przekazać cenę za kupioną nieruchomość. Podobnie jak R. P. (1) zdawał sobie przy tym sprawę z tego, że pokrzywdzony jest osobą nieporadną życiową i łatwowierną, która nie zorientuje się w zaniżonej wartości nieruchomości. Mężczyźni ustalili zatem między sobą istotne warunki umowy jaką mieli zawrzeć z M. C.. Ich ustalenia miały przy tym charakter krzywdzący M. C. i spowodowały, iż ten znajdując się w błędzie co do wartości mieszkania przy ul. (...) zawarł umowę. Co więcej, nawet pieniądze za nieruchomość w zaniżonej wysokości nie zostały mu przekazane. Zamiast tego R. P. (1) wynajmował rodzinie C. mieszkanie opłacając czynsz za jeden miesiąc. To zresztą potwierdza jego działanie z zamiarem bezpośrednim oszustwa. Gdyby bowiem przekazał on rodzinie M. C. pieniądze ze sprzedaży lokalu rodzinę tą stać byłoby na

kupno lub wynajem lokalu bez pośrednictwa oskarżonego. W niniejszej sprawie działanie R. P. (1) opisane przez pokrzywdzonego wpisuje się zaś w schemat działania R. P. (1), który zwodząc pokrzywdzonych co do przekazania im uzyskanych ze sprzedaży mieszkania środków musiał zapewnić im mieszkanie z uwagi na konieczność wydania nieruchomości przy ul. (...).

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż oskarżeni R. P. (1) i A. J. (2) wprowadzając M. C. w błąd doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez sprzedaż nieruchomości przy ul. (...), czym wyczerpali znamiona art. 286 § 1k.k.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	II, IX	R. P. (1), A. J. (2)
---	---	--------	----------------------

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
---	--

Zgromadzony materiał dowodowy i w tym przypadku prowadzi do wniosku, iż oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu dokonali oszustwa przy nabyciu przez A. J. (2) mieszkania przy ul. (...) we W..	
---	--

R. P. (1) wprowadzając D. P. (1), S. L. i A. L. w błąd co do istotnych okoliczności związanych ze sprzedażą mieszkania doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżony ten nie tylko zaniżył cenę mieszkania, lecz w toku całej znajomości z rodziną L. działał w celu wykształcenia u nich zamiaru zbycia nieruchomości.

Początkowo przekonywał ich o konieczności zamiany lokalu na mniejszy, wykorzystując ich uzależnienie cały czas przynosił przy tym alkohol lub przekazywał im na ten cel drobne sumy. Przekonał również D. P. (1) do tego by i ona przekonywała rodzinę do sprzedaży R. P. (1) nieruchomości. Co znamienne oskarżony P., w chwili gdy A. L. chciał wycofać się z transakcji, zmienił swój stosunek do niego, stał się nieuprzejmy, groził konsekwencjami. W ten sposób rodzina znajdując się pod wpływem R. P. (1) i jego obietnic co do zamiany mieszkań, a w późniejszym czasie co do uzyskania ceny ze sprzedaży nieruchomości podjęła pod wpływem błędu decyzję co do sprzedaży nieruchomości. Istotne jest i to, że decyzja ta podjęta została w sytuacji wprowadzenia L. w błąd

co do wartości zbywanej nieruchomości, której wartość została ponad dwukrotnie zaniżona.

W świetle naprowadzonych dowodów w ocenie Sądu oskarżony P. współdziałał w popełnieniu czynu zabronionego z A. J. (2). A. J. (2) był nabywcą nieruchomości przy ul. (...), o czym zbywcy dowiedzieli się dopiero przy podpisaniu aktu notarialnego. Podobnie jak w przypadku nieruchomości przy ul. (...) o transakcji nabycia rozmawiał wyłącznie z R. P. (1) i tylko z nim ustalał szczegóły transakcji. I w tym wypadku zdawał sobie sprawę z tego, że nieruchomość przez niego nabywana jest dużo więcej warta, a przekazane R. P. (1) pieniądze nie trafią do pokrzywdzonych.

Mając przy tym na względzie wysokość wyrządzonej szkody ich działanie zakwalifikować należało z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	III	R. P. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

<p>R. J. (4) namawiając G. L. do udzielenia pożyczki w kwocie 120 000 zł nie miał zamiaru jej zwrotu. Oskarżony intensywnie działał w celu uzyskania przez pokrzywdzonego pożyczki, namawiał go na jej uzyskanie, obiecywał profity wynikające ze współpracy przy produkcji palet. Mimo swych zapewnień po otrzymaniu pieniędzy od G. L. nie zwrócił ich i zaprzestał utrzymywania kontaktów z G. L.. Co więcej, jak oskarżony informował G. L., sam nie mógł wziąć pożyczki z uwagi na swą sytuację finansową. Mimo to zapewniał go o tym, że spłaci pożyczkę, którą G. L. zaciągnął, by przekazać pieniądze oskarżonemu. Okoliczności te wskazują na wyczerpanie przez oskarżonego znamion art. 286 § 1 k.k.</p>			
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	IV	R. P. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Zgodnie z art. 77 ustawy o rachunkowości karze podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy dopuszcza do:</p> <p>1)nieprowadzenia ksiąg rachunkowych,</p>			

prowadzenia ich wbrew przepisom ustawy lub podawania w tych księgach nierzetelnych danych,

2) niesporządzenia sprawozdania finansowego, skonsolidowanego sprawozdania finansowego, sprawozdania z działalności, sprawozdania z działalności grupy kapitałowej, sprawozdania z płatności na rzecz administracji publicznej, skonsolidowanego sprawozdania z płatności na rzecz administracji publicznej, sporządzenia ich niezgodnie z przepisami ustawy lub zawarcia w tych sprawozdaniach nierzetelnych danych.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu rachunkowości dokumentacja księgowa Fundacji (...) prowadzona była w sposób sprzeczny z ustawą o rachunkowości. Nie była ona rzetelna. Zgromadzone zasoby nie obejmowały przyjętych zasad rachunkowości, rzetelnie i jasno przedstawiających sytuację majątkową i finansową oraz wynik finansowy (polityka rachunkowości); dowodów księgowych, prowadzonych ksiąg rachunkowych, ujmujących zapisy zdarzeń

w porządku chronologicznym i systematycznym; zkładowego planu kont, ustalającego wykaz kont księgi głównej, przyjęte zasady klasyfikacji zdarzeń, zasady prowadzenia kont ksiąg pomocniczych oraz ich powiązania z kontami księgi głównej; opisu systemu przetwarzania danych. Nie stwierdzono dziennika, księgi głównej, ksiąg pomocniczych oraz zestawień obrotów i sald kont księgi głównej oraz sald kont ksiąg pomocniczych. Powyższa niekompletność dokumentacji, nierzetelność zapisów i określania operacji księgowych, brak ksiąg rachunkowych nie pozwala na uznanie, że księgi rachunkowe były prowadzone rzetelnie, bezbłędnie, sprawdzalnie i bieżąco. Zapisy nie odzwierciedlały stanu rzeczywistego. Powyższe powoduje, że wyczerpane zostały przedmiotowe znamiona art. 77 ustawy o rachunkowości. Odpowiedzialności karnej podlega przy tym ten na kim na podstawie ustawy ciążył obowiązek czuwania nad prawidłowością rachunkowości. W art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy zdefiniowano pojęcie kierownika jednostki – rozumie się przez to członka zarządu lub innego organu

zarządzającego, a jeżeli organ jest wieloosobowy – członków tego organu, z wyłączeniem pełnomocników ustanowionych przez jednostkę. Jeżeli zatem nie została wskazana osoba odpowiedzialna za prowadzenie ksiąg i sporządzenie sprawozdania finansowego to odpowiedzialność ponoszą wszyscy członkowie organu zarządzającego. Nadto zgodnie z art. 4 ust. 5 ustawy o rachunkowości kierownik jednostki ponosi odpowiedzialność za wykonywanie obowiązków w zakresie rachunkowości określonych ustawą, w tym z tytułu nadzoru, również w przypadku, gdy określone obowiązki w zakresie rachunkowości – z wyłączeniem odpowiedzialności za przeprowadzenie inwentaryzacji w formie spisu z natury – zostaną powierzone innej osobie lub przedsiębiorcy. Skoro tak to R. P. (1) będąc wiceprezesem Zarządu Fundacji (...) wypełnił znamiona podmiotowe art. 77 ustawy o rachunkowości.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	V, X, XI	R. P. (1), A. B. (1), I. B.
---	---	----------	-----------------------------

<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Przypomnieć w tym miejscu należy, że zachowanie karalne opisane w znamionach przestępstwa z art.286 k.k. skierowane na osobę, którą sprawca zamierza doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, może przybierać postać wyzyskania niezdolności tej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Polega ono na doprowadzeniu w jakikolwiek sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę nieposiadającą zdolności do prawidłowej oceny podejmowanych działań. Za doprowadzenie do rozporządzenia mieniem należy uznać każde zachowanie sprawcy, przybierające postać chociażby wykazania inicjatywy dla podjęcia określonych działań zmierzających do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.</p> <p>Dla uznania, że sprawca wykorzystał niezdolność osoby rozporządzającej mieniem do należytego pojmowania przedsiębranego działania, wystarcza, jeśli zostanie ustalone, że w czasie rozporządzenia</p>	

mieniem osoba dokonująca tej czynności nie zdawała sobie sprawy z tego, jaką czynność prawną zawiera i jakie skutki prawne lub ekonomiczne wynikają lub mogą wynikać z tej czynności. Wykorzystanie niezdolności osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania nie musi polegać na stosowaniu przez sprawcę jakichś szczególnych zabiegów w postaci namów, fałszywych oświadczeń, obietnic, zapewnień. Wystarczające jest jakiegokolwiek doprowadzenie do rozporządzenia mieniem, przyjmujące postać np. faktycznego spowodowania rozporządzenia mieniem, wykazania inicjatywy zmierzającej do tego, aby osoba nienależycie pojmująca znaczenie swoich działań dokonała rozporządzenia mieniem (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 622; J. Bafia (w:) J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny..., s. 540).

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości Sądu to, że A. N. (1) nie pojmowała w jakim celu została przywieziona do (...) we W.. Potwierdza to szereg dowodów. Po pierwsze już z zeznań pracowników (...) wynika, że pokrzywdzona

nie wiedziała w jakim celu się tam znajduje. Oskarżeni tłumaczyli jej po co została przywieziona. Mimo to A. N. (1) nie pojmowała ani celu wizyty, ani przyczyn działań które miała podjąć, ani też ich znaczenia prawnego. W tym względzie zeznania K. C. (1) i M. S. (2) nie pozostawiają żadnych wątpliwości. Po drugie, zeznania pracownic Fundacji (...), które opiekowały się A. N. (1) potwierdzają, iż jej stan psychiczny wskazywał na to, że nie wiedziała jakie czynności ma podjąć. Jak zeznała M. R. "były takie dni, że opowiadała niestworzone historie" (k. 1097). T.M. zeznała natomiast, że: "nie za bardzo orientuje się w rzeczywistości i co się wokół niej dzieje. Mówiła różne rzeczy" (k. 945v). Podobnie wypowiedziała się N. D. podając "miałam wrażenie, że nie orientowałam się w rzeczywistości" (k. 954). Zeznania w/w świadków potwierdzają zatem zgodnie, iż A. N. (1) znajdowała się w takiej kondycji psychofizycznej, która wpływała na posiadaną przez pokrzywdzoną zdolność oceny przedsiębranego działania. Po trzecie, powyższe dowody korespondują w pełni z wnioskami opinii sądowo-psychiatrycznej. Jak podali biegli A. N.

(1) cierpiała na zespół otępienny o znacznym stopniu zaawansowania. Widoczne są u niej zaburzenia orientacji, pamięci uwagi, myślenia, kalkulacji. Zaburzenia te praktycznie uniemożliwiają racjonalną ocenę rzeczywistości a także swobodne i samodzielne podejmowanie decyzji i wyrażanie woli. A. N. (1) nie była zdolna do rozpoznania znaczenia czynności, w których uczestniczyła, a także znaczenia wyrażenia woli. Osoby niebędące specjalistami i na podstawie zachowania A. N. (1) miały możliwość powzięcia wątpliwości o jej zdolności do wyrażania woli (opinia sądowo-psychiatryczna k. 104-106).

Powyższe potwierdza zatem to, iż A. N. (1) nie miała zdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Sąd miał przy tym w polu widzenia to, iż pokrzywdzona kilka dni po wizycie w (...) we W. udzieliła pełnomocnictwa, które potwierdzone zostało po rozmowie z pokrzywdzona przez notariusza. Okoliczność ta nie dyskwalifikuje jednak powyższych ustaleń Sądu. Jak zeznali świadkowie następowały w stanie A. N. (1) dni, kiedy miała ona lepszą świadomość i

znajdował się w lepszym stanie psychofizycznym (w ocenie Sądu nie wyklucza to jednak tego, iż pokrzywdzona nie była zdolna do należytego pojmowania przedsiębranego działania o czym poniżej). Naprowadzone w sprawie dowody nie pozostawiają jednak wątpliwości co do tego, że w dniu 14 grudnia 2016r. A. N. (1) znajdowała się w stanie niezdolności do pojmowania przedsiębranego działania o jakim mowa w art. 286 § 1 k.k.

Bez wątpienia R. piasecki zdawał sobie sprawę ze stanu A. N. (1). Skoro zauważyli to pracownicy (...), to również oskarżony musiał zdawać sobie z tego sprawę, tym bardziej, iż zarówno on jak i obecni w (...) współoskarżeni próbowali nakłonić pokrzywdzoną do wypłaty lub udzielenia pełnomocnictwa.

Zachowanie A. N. (1) w placówce (...) nie pozostawiało wątpliwości co do braku jej świadomości. Nie wiedziała ona gdzie się znajduje i w jakim celu. Nie pamiętała o śmierci syna. Te okoliczności ujawnione w zachowaniu pokrzywdzonej nie pozostawiają również wątpliwości co do świadomości oskarżonego P. co do jej

braku rozeznania w rzeczywistości.

W takim stanie psychicznym pokrzywdzonej oskarżony P. podjął działania zmierzające do nakłonienia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Zdaniem Sądu nie istniało zadłużenie związane z pobytem pokrzywdzonej w ośrodku w B. (vide pkt 2.2), a działanie oskarżonego miało na celu dokonanie nienależnego przysporzenia, co wyczerpało znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Bowiem w wypadku wyzyskania niezdolności osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania znamiona przestępstwa zostają zrealizowane w chwili rozporządzenia przez tę osobę mieniem. Działanie sprawcy polegające na oddziaływaniu na psychikę osoby niezdolnej do należytego pojmowania swojego działania w celu doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, niezakończone dokonaniem takiego rozporządzenia, musi być uznane nie za dokonanie, lecz za usiłowanie przestępstwa oszustwa (A. W., *Formy popełnienia przestępstwa*, s. 15-26).

W popełnieniu tego czynu zabronionego oskarżony

R. P. (1) współdziałał z A. B. (1) i I. B.. Również i oni zdawali sobie sprawę z tego w jakim stanie znajdowała się A. N. (1). Mimo to swoim działaniem pomogli R. P. (1) w popełnieniu czynu zabronionego. Ich zachowanie bez wątpienia miało na celu ułatwienie popełnienie czynu zabronionego. Rolą A. B. (1) i I. B. było z jednej strony przekonanie A. N. (1) do złożenia określonych dyspozycji dotyczących środków zgromadzonych w (...), z drugiej uwiarygodnienie ich dyspozycji przed pracownikami (...). Oskarżeni ci w sposób aktywny uczestniczyli zarówno w przekonywaniu A. N. (1) do wypłaty pieniędzy lub udzielenia pełnomocnictwa, jak i w namowach K. C. (1) i M. S. (2) do odebrania oświadczeń woli od A. N. (1). Nie zaprzestali oni swych działań nawet po opuszczeniu placówki przez R. P. (1) dalej dążąc do tego by A. N. (1) rozporządziła swym mieniem. Z tych względów Sąd uznał, iż ich działania wypełniły znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. Jednocześnie Sąd uzupełnił opis przypisanego im czynu o stwierdzenie, iż działanie A. B. (1) i I. B. stanowiło pomocnictwo w popełnieniu czynu zabronionego, co

odpowiadało przyjętej kwalifikacji prawnej.			
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	VI	R. P. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Powyższe rozważania zachowują w pełni aktualności w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku. W szczególności nie uległ zmianie stan psychofizyczny A. N. (1), która miała udzielić R. P. (1) pełnomocnictwa. Oczywiście Sąd miał w polu widzenia to, iż notariusz poświadczył podpis A. N. (1) po przeprowadzeniu z nią rozmowy mającej na celu zbadanie jej świadomości. Taka rozmowa nie świadczy jednak o tym, że pokrzywdzona miała świadomość czynności, które podejmuje, a R. P. (1) nie wiedział o tym, że A. N. (1) nie pojmuje przedsiębranego działania. Jak zeznała M. R. (1), w dniu 20 grudnia 2016r. podczas wizyty notariusza A. N. (1) była w lepszej kondycji psychofizycznej niż zazwyczaj, w tym dniu chodziła z balkonikiem, była</p>			

spokojna. Podczas tego samego przesłuchania świadek wskazała jednak, że były dni podczas których A. N. (1) mogła logicznie rozmawiać i udzielać odpowiedzi na pytania, lecz nie wiadomo było czy nie konfabuluje (k. 1096-1097). Z tych względów Sąd uznał, iż pomimo chwilowej lepszej dyspozycji fizycznej w dniu 20.12.2016r. i stwierdzeniem przez notariusza braku przeszkód do poświadczenia podpisu A. N. (1) w rzeczywistości nie miała ona należytego rozeznania co do przedsiębranego działania, o czym wiedział R. P. (1).

Jednocześnie oskarżony wiedział, że dokonując już następnego dnia dyspozycji w (...) w S. i dokonując przesunięć majątkowych na szkodę A. N. (1) dokonuje nienależnych przysporzeń. Nie powtarzając przytoczonej argumentacji wskazać należy, iż A. N. (1) nie posiadała zadłużenia z tytułu pobytu w ośrodku, które uzasadniałoby tak znaczne przesunięcia z jej konta.

Z tych względów Sąd uznał, iż R. P. (1) swym zachowaniem wyczerpał znamiona art. 286 § 1 k.k.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo	VII	R. P. (1)
---	---------------------------------------	-----	-----------

	warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przypomnieć należy, że niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania polega na wykorzystaniu sytuacji, gdy ofiara z jakichkolwiek względów nie ma należytego rozeznania co do transakcji, jaką podejmuje. Niezdolność osoby rozporządzającej mieniem do należytego pojmowania przedsiębranego działania może wynikać z braku odpowiedniego rozwoju psychicznego, niedostatecznej socjalizacji, młodego wieku, upośledzenia umysłowego – zarówno takiego, które wyłącza zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swym postępowaniem, jak i prowadzącego jedynie do ograniczenia tej zdolności. Może ona mieć charakter przemijający albo stały.</p> <p>R. J. (2) była osobom nieporadną, otwartą i ufną, niezwykle podatną na manipulację. Potwierdziły to zeznania U. K. i sporządzone w sprawie opinie sądowo-psychiatryczne i sądowo-psychologiczne. Ze</p>			

sporządzonych w sprawie opinii wynika, że pokrzywdzona wymagała pomocy w prowadzeniu spraw urzędowych i finansowych. Nie była zorientowana w zakresie działania instytucji, nie potrafiła samodzielnie zadbać o swoje potrzeby urzędowe i kierować samodzielnie swoim postępowaniem, podejmować decyzje racjonalne, zabezpieczające jej podstawowe potrzeby. Była łatwowerianna i naiwna oraz bardziej podatna na wpływ osób obcych, które zdolne były do rozpoznania jej sposobu funkcjonowania. W takim stanie R. J. (2) była osobą, która nie była zdolna do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Ten jej stan wykorzystał R. P. (1). Wiedział on, że może w łatwy sposób wykorzystać zaufanie jakie wzbudził on w R. J. (2) i nakłonił ją do wypłaty i przekazania mu środków finansowych, a następnie do udzielenia pełnomocnictwa do rachunku, z którego sam wypłacał pieniądze. Jednocześnie jak wynika z zeznań U. K. "zauroczył" pokrzywdzoną, obiecywał jej pomoc, załatwienie różnych spraw, zakupy. Mimo tych obietnic po otrzymaniu lub wypłacie pieniędzy nie wykonał w stosunku do pokrzywdzonej żadnego świadczenia wzajemnego.

Jego zachowanie doprowadziło zatem do przesunięć majątkowych niekorzystnych dla R. J. (1), a zatem do niekorzystnego rozporządzenia przez nią mieniem. Zachowanie R. P. (1) wyczerpało zatem znamiona art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (oskarżony podjął bowiem kilka zachowań w wykonaniu tego samego zamiaru doprowadzenia pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem).

Jednocześnie Sąd zmienił opis przypisanego oskarżonemu czynu poprzez sprecyzowanie, iż rachunek do którego oskarżony został umocowany w dniu 14 kwietnia 2015r. został utworzony w Banku (...) S.A., a nie Banku (...) S.A. (k. 1528).

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. P. (1), A. J. (2), A. B. (1), I. B.	I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI	I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI	Wymierzając oskarżonym kary jednostkowe Sąd brał pod uwagę z jednej strony, aby kary efektywnie spełniły związane z nimi cele społeczne, z drugiej zaś strony, aby były one karami zindywidualizowanymi, to jest takimi, które w odniesieniu konkretnego sprawcy popełniającego czyn przestępny, będą zgodne z zasadami

zapisanymi przez ustawodawcę w treści przepisu art. 53 k.k. Znaczenie tych dyrektyw jest tym większe im cięższe skutki powoduje przestępstwo, im bardziej drastyczne lub zuchwałe jest działanie sprawcy oraz w im większym stopniu podłożem przestępstwa jest nieakceptowany społecznie styl życia.

Kara winna jednak również stanowić sprawiedliwościową odpłatę, która spełniać będzie, (gdy jest to niezbędne) funkcję zabezpieczającą, która będzie nadto spełniać funkcję właściwego kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa, funkcję wychowawczą i funkcje prewencyjne, a zarazem jej rodzaj i stopień surowości będzie uwzględniał rozmiary winy sprawcy czynu zabronionego i stopień społecznej szkodliwości czynu jemu przypisanego (ocenianej przez pryzmat wskazań zawartych w art. 115 § 2 k.k.).

Sąd kierował się tym by kary odzwierciedlały stopień winy. Oskarżeni mieli pełną swobodę wyboru i realizacji zachowania zgodnego z prawem. Zdarzenia z ich udziałem nie miały charakteru zdarzenia nagłego i nieprzemyślanego, wręcz

przeciwnie mogli oni wybrać sposób postąpienia zgodnie z obowiązującymi normami społecznymi. Mieli on już przed popełnieniem czynu zabronionego możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, którego się dopuścili. Rozwój intelektualny, emocjonalny i społeczny oskarżonych dawały im możliwość podjęcia decyzji o zachowaniu zgodnym w prawem. Oskarżeni w sposób prawidłowy odbierali bodźce i informacje, i byli w stanie dokonać ich prawidłowej analizy. Posiadali przy tym możliwość sterowania swoim postępowaniem, co przy braku istnienia szczególnej sytuacji motywacyjnej pozwalało im na zachowanie możliwości postrzegania elementarnych dystynkcji między dobrem i złem, a co za tym idzie dokonywania wyborów pomiędzy zachowaniem pożądanym z ogólnospołecznego punktu widzenia i sprzecznym z modelem poprawnych społecznie relacji międzyludzkich.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się także wysokim stopniem społecznej szkodliwości dokonanych przez oskarżonych czynów. Kara pełnić ma bowiem również rolę sprawiedliwościową,

a stopień społecznej szkodliwości czynu ma z jednej strony zapobiegać wymierzeniu kary zbyt surowej, a z drugiej strony baczyć by wymierzona kara nie była zbyt łagodna tj. pozostająca poniżej tego stopnia.

O. na wymiar kar wymierzonych R. P. (1), A. J. (2), I. B. i A. B. (1) za dokonanie i usiłowanie czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k., jak i pomocnictwo do nich (pkt I, II, III, V, VI, VII, VIII, IX, X i XI) wpłynął wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów wyrażający się w dobrach prawnych naruszonych działaniem oskarżonych.

Przestępstwa jakich oskarżeni dopuścili się na szkodę pokrzywdzonych zostały bowiem popełnione przeciwko mieniu. Charakter czynów przypisanych oskarżonym i okoliczności ich popełnienia powodują nadto, że ich działaniem naruszone zostały takie dobra prawem chronione jak zaufanie między kontrahentami, uczciwość w obrocie. Bez wątpienia motywacja sprawców, charakter i okoliczności popełnionych czynów wpłynęły obciążająco na wymiar orzeczonych kar. Nie może zostać w tych przypadkach niedostrzeżone to, że oskarżeni wykorzystywali

w swym przestępczym procederze osoby starsze, zagubione i nieporadne. Osoby te z uwagi na swój stan stawały się łatwymi ofiarami przestępstw, co zasługuje na szczególnie krytyczną ocenę.

Wysoki stopień społecznej szkodliwości niósł w sobie również występek z art. 77 ustawy o rachunkowości (pkt IV). R. P. (1) z racji pełnionej funkcji w Zarządzie Fundacji odpowiadał za prawidłowość rachunkowości.

Dopuszczając do prowadzenia jej wbrew przepisom ustawy naruszył dobro prawne w postaci pewności i zaufania w obrocie gospodarczym.

Dokumenty wymienione w art. 77 ustawy o rachunkowości są podstawowym źródłem informacji o działalności i osiągniętych wynikach gospodarczych przedsiębiorstwa.

Zarówno uczestnicy obrotu gospodarczego, jak i osoby, które mają w tym określony interes, mają prawo mieć zaufanie do informacji zapisanych w księgach rachunkowych.

Dopuszczając do przestępstwa z art. 77 ustawy oskarżony naruszył powyższe dobra.

Właściwości i warunki osobiste oskarżonych oraz ich dotychczasowa droga życiowa były nie bez

znaczenia dla wymiaru kar. Łagodząco na wymiar kary w odniesieniu do A. J. (2), A. B. (1) i I. B. wpłynęła ich dotychczasowa niekaralność. O. wpłynęła zaś na wymiar kary uprzednia karalność R. P. (1) (k. 1749-1750). Ponowne naruszenie prawa, w tym po skazaniu za przestępstwa podobne, świadczy o konieczności ostrzejszej reakcji wymiaru sprawiedliwości i wzmożeniu działań resocjalizacyjnych, gdyż dotychczasowe działania w tym względzie okazały się nieskuteczne.

Wymierzając oskarżonym kary pozbawienia wolności Sąd miał przy tym w polu widzenia dyrektywę prewencji indywidualnej wyrażającą się w celach zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ta winna osiągnąć.

Sens zapobiegawczego oddziaływania kary sprowadza się do odstraszenia sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa albo uniemożliwienia mu jego popełnienia. Wychowawcze cele kary są zaś realizowane przez kształtowanie społecznie pożądanej postawy sprawcy, do której istoty należy krytyczny stosunek do własnego czynu oraz do przestępstwa w ogóle. Indywidualizacja

kary w tym zakresie winna odnosić się m.in. do osobowości, sytuacji rodzinnej, majątkowej, uprzedniej karalności i posiadanej opinii środowiskowej oskarżonego.

Analiza powyższych okoliczności przemawia zaś za tym, że karami słusznymi i celowymi ze względu na prewencję indywidualną będą kary pozbawienia wolności w orzeczonych wymiarach. Będą one kształtowały poczucie sprawiedliwości i świadomości prawnej społeczeństwa. Te okoliczności również legły, zatem u podstaw wymiaru kary. Kary te mając na względzie to, iż dostosowane są do stopnia winy i okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynów z jednej strony ukształtują w społeczeństwie przekonanie o nieuchronności kary i zostaną odebrane, jako reakcja sprawiedliwa na popełnione przez oskarżonych przestępstwa, z drugiej zaś wzbudzą w społeczeństwie przekonanie o nieopłacalności zamachów na dobra chronione prawem, wzmogą poczucie odpowiedzialności, ugruntują poszanowanie prawa i będą skutkowały wyrobieniem właściwego poczucia sprawiedliwości

			<p>oraz poczucia bezpieczeństwa.</p> <p>Z uwagi na powyższe orzeczone kary pozbawienia wolności spełniają wymagania art. 53 k.k., są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonych oraz spełniają cele prewencji ogólnej i szczególnej.</p>
R. P. (1), A. J. (2), A. B. (1), I. B.	XII	I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX	<p>Orzekając karę łączną Sąd zastosował w stosunku do oskarżonego R. P. (1) zasadę asperacji i wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wysokości wyższej od najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych, ale niższej niż ich suma. Sąd miał na względzie, iż dyrektywa asperacji z jednej strony pozwala unikać nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, z drugiej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych oraz poszanowania godności człowieka, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji (P. Kardas [w:] G. Bogdan, Z. Cwiąkalski, P. Kardas, J.</p>

Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz Tom I, Zakamycze 2004). Natomiast w odniesieniu do A. J. (2) Sąd uznał za zasadne skorzystanie z zasady absorpcji i orzeczenie kary łącznej w wysokości najwyższej z orzeczonych kar. Kara za czyn z art. 286 § 1 k.k. (pkt VIII) została zatem pochłonięta przez surowszą karę pozbawienia wolności za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. (pkt IX), za czym przemawiała treść art. 85a k.k. i względy wychowawcze kary. Tak orzeczona kara pozbawienia wolności będzie bowiem wystarczająca dla spełnienia celów kary, a jej zwiększenie poprzez zastosowanie zasady asperacji byłoby bezcelowe z tego punktu widzenia.

Za takim ukształtowaniem orzeczonych kar łącznych przemawia również zbieżność czasowa i podmiotowa oraz wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. W ocenie Sądu wystarczające w tym względzie będą kary łączne w orzeczonych wymiarach. Kary te będą oddziaływały wychowawczo na oskarżonych, jak również kształtowały będą w

			społeczeństwie przeświadczenie nieopłacalności przestępstwa. 0
A. B. (1), I. B., A. J. (2)	XIV	X, XI, XII	Sąd, kierując się dyrektywami z art. 69 § 1 i art. 70 § 1 k.k. (a w odniesieniu do A. J. (2) w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.) uznał, iż oskarżonym I. B., A. B. (1) i A. J. (2) można wystawić pozytywną prognozę kryminologiczną i orzekł o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności. W ocenie Sądu już sama reakcja karna wymiaru sprawiedliwości będzie dla tych oskarżonych stanowić wystarczającą przestrozę i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez nich przestępstwa. Sąd uznał, mając w polu widzenia dotychczasową niekaralność oskarżonych i ich postawę procesową, za wystarczające dla osiągnięcia celów kary i zapobiegnięcia powrotowi na drogę przestępstwa zawieszenie wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności. Określając wobec oskarżonych okresy próby, Sąd miał na względzie to, iż będą one mobilizowały ich do przestrzegania porządku prawnego, bowiem każde jego naruszenie może prowadzić do zarządzenia wykonania zawieszonyj kary. Te same funkcje

			<p>spełni wobec nich dozór kuratora sądowego. Sąd uznał przy tym za zasadne nałożenie na oskarżonych obowiązków probacyjnych w postaci informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Obowiązki te spełnią cele wychowawcze i resocjalizacyjne i pomogą w prawidłowym ukształtowaniu społecznie pożądanych postaw oskarżonych pomagając w sprawowaniu dozoru nad oskarżonymi.</p>
R. P. (1)	XIII	V i VI	<p>Mając na względzie okoliczności popełnienia czynów opisanych w punktach V i VI, w szczególności to, iż do ich popełnienia wykorzystano stan pensjonariuszki zarządzanej przez oskarżonego Fundacji (...), Sąd w oparciu o art. 41 § 1 k.k. uznał za zasadne nałożenie na oskarżonego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na sprawowaniu opieki nad osobami starszymi na okres 10 lat. Oskarżony okazał bowiem swym zachowaniem, iż prowadzenie przez niego takiej działalności zagraża istotnym dobrom chronionym prawem.</p>
R. P. (1), A. J. (2)	XVI	I, II, III, VI, VII, VIII, IX	<p>Sąd mając za podstawę art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia przez oskarżonych R. P. (1) i A. J. (2) szkody wyrządzonej przez nich</p>

			<p>przypisanymi im czynami. Określając sposób jej naprawienia Sąd uznał, iż oskarżeni biorący udział w konkretnym przypadku ją wyrządzającym winni naprawić szkodę solidarnie. O treści orzeczenia o nałożeniu obowiązku naprawienia szkody decyduje bowiem m.in. to, czy za szkodę odpowiada jedna, czy też więcej osób (współsprawstwo). W związku z tym, że w wyniku noweli z dnia 20 lutego 2015 r. do orzekania o obowiązku naprawienia szkody stosuje się przepisy prawa cywilnego, a dodatkowo do środków kompensacyjnych nie stosuje się art. 53 k.k., nie powinno budzić wątpliwości, że w przypadku wyrządzenia szkody bądź krzywdy przez wiele osób to zobowiązanie do naprawienia szkody może być orzeczone solidarnie.</p>
5.	Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. P. (1), A. J. (2), A. B. (1), I. B.	XVII	XVII	Kierując się charakterem zabezpieczonych w sprawie dowodów opisanych w wykazie DRZ (...) k. 1983, Sąd w oparciu o treść art. 44 § 2 k.k. orzekł ich przepadek na rzecz

		Skarbu Państwa. Dowody te służyły, bowiem do popełnienia przestępstwa.
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
XVIII, XIX	W oparciu o treść art. 29 ustawy prawo o adwokaturze Sąd zasądził na rzecz adw. I. K. oraz w oparciu o art. 22 ² ustawy o radcach prawnych kwoty po 3000 zł powiększone o należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżycielkom posiłkowym - U. K. i D. P. (1) z urzędu.	
XX	Orzekając o kosztach i opłacie, Sąd wziął pod uwagę możliwości finansowe oskarżonych	

oraz to, że zasądzenie od nich kosztów procesu oraz wymierzanie im opłaty byłoby w tym przypadku niecelowe z uwagi na wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności. U podstaw takiego orzeczenia legły, więc przepisy art. 624 k.p.k., art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz.U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.).

7. Podpis